

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี
การสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

ปริญญาณิพนธ์
ของ
สมสมัย วิสูตรจุฑา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
เมษายน 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี
การสอนแบบบูรณาฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
สมสมัย วิสูตรรุจิรา

25 ส.ย. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

เมษายน 2545

๒๒๒๒

สมสมัย วิสูตรจิรา. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานและการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปรินุณานิพนธ์กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน โดยสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการสอนโดยใช้การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน แผนการสอนเขียนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าสถิติ t-test แบบ Independent Samples และ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' WRITING ABILITY
AND ATTITUDE TOWARD ENGLISH WRITING INSTRUCTION
BASED ON GENRE-BASED APPROACH
AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT
BY
SOMSAMAI WISOOTRUCHIRA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
April 2002

Somsamai Wisootruchira. (2002). *A Comparison of Mathayom Suksa III Students' Writing Ability and Attitude toward English Writing Instruction Based on Genre-Based Approach and the Teacher's Manual*. Master Thesis, M.Ed.(Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc.Prof.Dr.Saowalak Rattanaich, Assoc.Prof.Atchara Sukharom

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa III students' writing and attitude toward English writing instruction based on genre-based approach and the teacher's manual.

The samples of this study were 2 classrooms of Mathayom Suksa III students in the second semester of the 2001 academic year at Marpra Fatima School, Dindaeng, Bangkok. They were selected by using simple random sampling and divided into the experimental and control groups, with 30 students each. The experimental group was taught through English writing instruction based on genre-based approach ; whereas the control group was taught through the methods in the teacher's manual.

The randomized control group pretest-posttest design was used in the experiment. Each group was taught with the same content for twenty 50-minute periods.

The instruments used in this study were English writing ability and questionnaires on attitude in English writing performance. The data were statistically analyzed by t-test for independent samples and t-test for dependent samples.

The results of the study are indicated as follows :

1. The students' ability of writing performance between the students taught by the English writing instruction based on genre-based approach and the teacher's manual was significantly different at the .01 level.
2. The students' attitude toward English writing between the students taught by the English writing instruction based on genre-based approach and the teacher's manual was significantly different at the .01 level.
3. The students' ability of writing performance through the English writing instruction based on genre-based approach, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.
4. The students' ability of writing performance through the English writing instruction based on the teacher's manual, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.

5. The students' attitude toward English writing through the English writing instruction based on genre-based approach, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.

6. The students' attitude toward English writing through the English writing instruction based on the teacher's manual, before and after the experiment, was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี
การสอนแบบบอรรถฐาน กับการสอนเขียนตามคู่มือครู

ของ

นาง สมสมัย วิสูตรรุจิรา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 24 เดือนเมษายน พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ อรรรณ สัมมาพันธ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษา คำแนะนำที่มีคุณค่าและคุณประโยชน์อย่างยิ่งในการดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณที่ท่านได้กรุณารับเป็นกรรมการควบคุมและจัดทำปริญญานิพนธ์นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระวีวรรณ พันธุ์พานิช อาจารย์อรุณศรี กุมุท อาจารย์กมลภักดิ์ พุทธสันติธรรม อาจารย์เกียรติศักดิ์ วิสูตรจุฑา อาจารย์เอมอร ไกรประสิทธิ์ Mr.Ronald D. Lawson Mrs.Martha Singhara ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์อรรวรรณ สัมพันธ์ ที่กรุณารับเป็นคณะกรรมการเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าเกี่ยวกับปริญญานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อชุมภา กุรัตน คุณพ่อศักดิ์ชัย ทรัพย์อัประไมย คุณพ่อวิชชุกรณ์ เกตุภาพ และซิสเตอร์ครูใหญ่วรรณวิมล สุขสวัสดิ์ ผู้บริหารโรงเรียนแม่พระฟาติมา ที่สนับสนุนให้ทุนและเวลาในการศึกษาต่อ และทำวิจัยได้สำเร็จ

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารโรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ ดร.สมลักษณ์ สุขเมธ อาจารย์สุจิตรา เวทยาวงศ์ คณาจารย์ทุกท่าน และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือ

ขอขอบคุณ ผู้บริหารและครูโรงเรียนแม่พระฟาติมาทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยได้ทำการทดลอง เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล การจัดพิมพ์เอกสารต่างๆ และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพี่ ญาติพี่น้อง และสามีที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือในการศึกษาและทำวิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนๆเอกการมัธยมศึกษาทุกคน รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมช่วยเหลือในงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงแต่มิได้กล่าวนาม จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง

สมสมัย วิสูตรจุฑา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	5
	ตัวแปรที่ศึกษา	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	11
	ความหมายของการเขียน	11
	ความสามารถในการเขียน	12
	องค์ประกอบของการเขียน	13
	ระดับของการเขียน	14
	กลวิธีการสอนเขียน	16
	การทดสอบความสามารถในการเขียน	17
	การตรวจและการประเมินงานเขียน	19
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน	25
	แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน	25
	ทฤษฎีและหลักการ	26
	อรรถลักษณะของภาษา	29
	การจัดการเรียนการสอนแบบอรรถฐาน	41
	แนวทางการประเมินการสอนแบบอรรถฐาน	45
	ประโยชน์ของการสอนตามอรรถฐาน	45
	ความสัมพันธ์ระหว่างการกระบวนการทางความคิดกับการเขียนแบบแสดง ความคิดเห็น	45
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน	48
	งานวิจัยในต่างประเทศ	48
	งานวิจัยในประเทศ	48
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ความหมายของเจตคติ	49
องค์ประกอบของเจตคติ	51
การก่อรูปเจตคติ	52
แนวการสร้างและพัฒนาเจตคติต่อการเรียน	53
เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ	54
การเปลี่ยนแปลงเจตคติ	55
ประโยชน์ของเจตคติ	56
หลักการวัดเจตคติ	56
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	58
งานวิจัยในต่างประเทศ	58
งานวิจัยในประเทศ	59
3	
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	60
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	60
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล	68
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	70
4	
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	82
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	82
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	84
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	85
ข้อเสนอแนะ.....	92

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	99
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	121

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. แบบแผนการวิจัย	69
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	76
3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง.....	77
4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	78
5. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	79
6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	80
7. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	81
8. คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ.....	119
9. คะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ.....	120

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1. วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของการควบคุมอรรถภาษาในการสอนเขียนตามแนว ทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน.....	43
2. ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่างๆ	44
3. แสดงการก่อรูปของเจตคติ	53
4. แสดงแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา.....	54

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสารกันระหว่างคนในสังคมต่าง ๆ ซึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างชนในชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากวิชาการและเทคโนโลยีสารสนเทศเจริญก้าวหน้ามาก เป็นผลทำให้เกิดสภาพโลกไร้พรมแดนหรือโลกาภิวัตน์ ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อสังคมและการพัฒนาประเทศต่าง ๆ ในโลก ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลกที่ได้รับผลกระทบจากการความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคนี้ สารสนเทศส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารในระหว่างชาวเอเชีย ยุโรป อเมริกัน และอีกหลายชาติในโลก ผู้คนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหลายทางตามความจำเป็น และความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับงาน - ธุรกิจหรือการค้าที่ดำเนินอยู่ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมได้เปรียบในการแสวงหาความรู้ จากวิทยาการเทคโนโลยีสารสนเทศ และมีโอกาสเลือกทำงานในตำแหน่งที่ดีและสูงขึ้นตามศักยภาพ อันจะส่งผลดีต่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้การศึกษาหาความรู้ในด้านภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็น และสำคัญยิ่งสำหรับคนไทยที่มุ่งหวังความเจริญก้าวหน้าในสังคม รัฐบาลไทยตระหนักเห็นความสำคัญของการศึกษาของชาติ จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ขึ้น โดยกล่าวถึงแนวการจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ มีความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ด้านการจัดการ ความรู้ด้านทักษะคณิตศาสตร์และด้านภาษา (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12 - 13) ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนที่จะส่งผลให้ผู้เรียนเป็นไปตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ กำหนดไว้ นักเรียนจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษจึงจะสามารถพัฒนา ศักยภาพด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้

สำหรับนักเรียนไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย เรียนภาษาอังกฤษใน ชั้นเรียนเป็นภาษาต่างประเทศตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 และ 2539) เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมี ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถจะติดต่อสื่อสารได้ โดย สามารถรับและส่งสาร มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี สามารถใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษา มีความรู้ความเข้าใจ วัฒนธรรมอันหลากหลาย เพื่อ การเข้าสู่สังคมของเจ้าของภาษาได้เหมาะสมและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้

ตามกาลเทศะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539 : 3) โดยจัดการเรียนการสอนให้มีความสัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะคือการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งสามารถจัดแบ่งเป็นกลุ่มทักษะได้ 2 กลุ่มคือ กลุ่มทักษะรับสาร (Receptive skills) ได้แก่ทักษะการฟังและการอ่าน อีกกลุ่มหนึ่งคือทักษะส่งสาร (Productive skills) ได้แก่ทักษะการพูดและการเขียน จากแนวโน้มการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะทั้ง 2 กลุ่มโดยสัมพันธ์กัน สำหรับทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนเนื่องจากเป็นทักษะที่มีกระบวนการซับซ้อน เป็นทักษะการผลิตสารที่ต้องถ่ายทอดสัญลักษณ์หรือภาษาเขียนออกมาเพื่อสื่อให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความรู้ ความคิดของผู้เขียนให้ได้ ในการฟังและการอ่านนักเรียนจะได้รับสารจากการฟัง หรือเห็นข้อความจากการอ่านได้ ผู้รับสารจึงมีเพียงบทบาทในการตีความหรือวิเคราะห์ข้อความว่าได้ยินหรืออ่านอะไรเท่านั้น ในการพูดนักเรียนยังสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนหรือสอดแทรกคำพูดต่าง ๆ ในการสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความชัดเจนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การเขียนเป็นทักษะส่งสารที่ใช้ทักษะมาลาทางตัวอักษร (Graphic modality) , มีรูปแบบภาษาที่แตกต่างจากภาษาพูดในเรื่องการใช้คำศัพท์สำนวนและโครงสร้าง มีความสละสลวยทางภาษามากกว่า เพราะผู้เขียนมีเวลาเรียบเรียง ความคิดออกมาเป็นภาษาหนังสือที่สามารถทบทวน ปรับปรุงแก้ไขได้ มีการใช้คำบุรุษสรรพนาม คำอุทานและการซ้ำความต่างกับภาษาพูด (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 109) นอกจากนี้/สาวลักษณะ รัตนวิรัช (2531 : 92) ยังมีความเห็นว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดและความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นๆ ถ้าต้องการให้การเขียนดีผู้เขียนจะต้องวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดอะไรบ้าง เสนอในรูปแบบใดบ้าง เขียนอย่างไรและใช้ภาษาระดับใดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมาย และความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากที่สุดและควรเป็นทักษะที่เด็กเรียน (Vallete. 1976 : 131)

จากสภาพความเป็นจริงจะเห็นได้ว่าการเขียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหามากที่สุดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งจากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ระดับประเทศ จำนวนนักเรียน 79,574 คน พบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 28.00 ซึ่งอยู่ในระดับต่ำที่สุดของความสามารถทุกรายวิชาที่ประเมินและจำนวนนักเรียนร้อยละ 87.75 อยู่ในระดับปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2540 : 13) จากผลการรายงานนี้ทำให้ทราบว่านักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศประสบปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ถือว่าเป็นปัญหา ระดับประเทศที่ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนาโดยเร่งด่วน

นอกจากนี้สภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในปัจจุบันยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ได้นำทักษะกระบวนการ และกลวิธีในการสอนภาษา มาใช้ในการวางแผนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น ทำให้นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เพราะครูส่วนใหญ่มุ่งเน้นที่จะสอนทักษะการฟัง พูด อ่าน

มากกว่า และ บางครั้ง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่ถนัดในการสอนเขียน เนื่องจากไม่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษมาโดยตรง ทำให้ ขาดความรู้ ความเข้าใจ และความมั่นใจในการเขียน ไม่สามารถนำความรู้มาใช้ปฏิบัติจริงได้ (วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์.2531 : 117) ดังนั้นจึงพบปัญหามากมายในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนดังกล่าว ครูผู้สอนควรทำการวิจัยหรือศึกษาค้นคว้ามากขึ้นเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำมาปรับปรุงวิธีการสอนของครูให้ดีขึ้น ครูควรจะทำการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนของตน และทำการทดลองใช้วิธีการสอนหลายๆแบบ จัดกิจกรรมประกอบการเรียนที่หลากหลาย คัดเลือกบทเรียนที่เหมาะสมและน่าสนใจมาสอนนักเรียนใช้สื่อที่เหมาะสม เป็นต้น องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจและชอบเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น สำหรับผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาเป็นเวลาหลายปี ได้พบข้อบกพร่องของนักเรียนซึ่งมีสาเหตุมาจากความรู้ความสามารถที่ต่างกันในการฟัง พูด อ่านและเขียน จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นทักษะขั้นสุดท้ายที่ยากที่สุด สำหรับนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพที่ต้องอาศัยความรู้หลายด้านได้แก่การใช้คำสำนวนตามโครงสร้างไวยากรณ์ การสะกดคำถูก-ผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความรู้เรื่องความหมายของคำ ตลอดจนความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นต้น ซึ่งถ้าขาดความรู้ในด้านใดด้านหนึ่งย่อมเป็นอุปสรรคในการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้อง ทักษะการเขียนจึงเป็นปัญหาที่ น่าสนใจสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษอย่างยิ่งที่ควรศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น

จากปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษและทักษะการเขียนดังกล่าวมาแล้วนั้น ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนาการเรียนการสอน โดยส่งเสริมให้ผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการสอนอ่านและเขียนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะนำมาปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนของตน เพราะการจัดเรียนการสอนที่มีกระบวนการสื่อสารการสอนและการวัดและประเมินผลที่ดีจะช่วยให้บรรลุผลสำเร็จในการเรียนรู้ของเด็กให้เกิดประสิทธิผลได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะแก้ปัญหาลearning English ของนักเรียน โดยการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach) ซึ่งได้รับการพัฒนาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่งได้แก่ Jim Martin, John Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary (Christie. 1987 ; 1989) แนวทฤษฎีนี้ยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากจนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในกลุ่ม นักภาษาศาสตร์ และผู้สอนภาษาในปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อหาจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่างๆ ที่ใช้ในสังคมหรือชุมชนซึ่งมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป การสอนแบบ Genre – Based Approach นี้ผู้สอนจะยึดเนื้อหาเป็นหลักโดยจัดเนื้อหาแบบต่างๆ ในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมการสอนภาษาโดยให้ปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์ถูกต้องตามทำเนียบภาษาและการเรียนรู้ภาษาในบริบทซึ่งมีจุดมุ่งหมายในตัวเอง นักเรียนจะมีโอกาสฝึกและใช้ภาษาอย่างอิสระของตนเอง

ถูกต้องตามทำเนียบภาษาและการเรียนรู้ภาษาในบริบทซึ่งมีจุดมุ่งหมายในตัวเอง นักเรียนจะมีโอกาสฝึกและใช้ภาษาอย่างอิสระของตนเอง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มเพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำเอาการสอนเขียนตามทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมาใช้ในการเรียนการสอน และทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองว่าได้ผลเป็นอย่างไร เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า การสอนโดยอาศัยการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและมีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูหรือไม่ เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ และเป็นประโยชน์แก่ ผู้สนใจศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (0016) จำนวน 3 ห้องเรียนซึ่งจัดแบบคละกันตามความสามารถเก่ง ปานกลาง และ อ่อน รวมจำนวนทั้งสิ้น 90 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (0016) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก จากประชากร 3 ห้องเรียน เนื่องจากโรงเรียนนี้จัดชั้นเรียนแบบคละกันระหว่างเก่ง ปานกลาง และ อ่อน จัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือวารสาร สิ่งตีพิมพ์และตำราเรียนต่างๆ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (0016) โดยเลือกวรรณกรรมประเภทการแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre)

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการทดสอบก่อนการทดลอง และใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ ใช้เวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที แล้วจึงทำการทดสอบหลังการทดลองอีกครั้งหนึ่ง

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระได้แก่ การสอนเขียน 2 แบบคือ
 - 1.1 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน
 - 1.2 การสอนเขียนตามคู่มือครู
2. ตัวแปรตามได้แก่
 - 2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 2.2 เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน หมายถึง การสอนภาษาเพื่อสื่อเนื้อหาจากบริบทภาษา (Context) ในกาลเทศะต่างๆที่ใช้ในสังคมหรือชุมชน โดยมีขั้นตอน

การเรียนรู้ภาษาเริ่มจากการให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของปริบทภาษา (Text) หรือเนื้อความที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การสื่อความหมายของภาษาชัดเจนถูกต้องตามกาลเทศะ ตามสถานการณ์และวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการได้แก่ เรื่องราว (Field) ที่ใช้เป็นเนื้อหาในการสื่อสาร ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) ที่มีความแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ หรือกาลเทศะ และวิถีในการใช้ภาษา (Mode) ซึ่งเป็นวิธีสื่อความหมายของภาษาเช่น ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาภาพจากการดูเป็นต้น ในการสื่อสารของผู้คนนั้นจะมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ โดยใช้ชนิดของเนื้อความที่สื่อสารต่างกัน ซึ่งเรียกว่า อรรถลักษณะ (Genre) คือชนิดหรือลักษณะของเนื้อความแบบต่างๆที่มีจุดมุ่งหมายแน่นอน แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ในการสื่อความหมายอย่างชัดเจน มีระบบภาษาโดยเฉพาะของแต่ละอรรถลักษณะ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการดำเนินเรื่องของเนื้อความหรือการลำดับความ (Schematic Structure) และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) เมื่อผู้เรียน รับรู้รูปแบบของภาษาแล้ว และได้ฝึกปฏิบัติจนเข้าใจเนื้อความของการสื่อสารอย่างถูกต้อง แยกแยะเนื้อความได้ว่าเป็นอรรถลักษณะประเภทใด ผู้เรียนก็สามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และเข้าใจความหมายในปริบทภาษาตามสภาพที่เป็นจริงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นที่ยอมรับของสังคมด้วย ตัวอย่างของอรรถลักษณะ (Genre) ประเภทต่างๆที่ใช้ในการสื่อสารทั่วไป ได้แก่ เรื่องเล่าจาก ประสบการณ์ (Recount) เรื่องรายงาน (Report) การอธิบาย (Explanation) การแสดงความคิดเห็น (Exposition) เรื่องวิธีการ (Procedure) เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) การอภิปราย (Discussion) และการสังเกต (Observation)

การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อความหมายเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องตรงกับสภาพความเป็นจริงของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมในปริบทภาษา โดยให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบภาษาหรืออรรถลักษณะได้อย่างถูกต้อง สามารถตอบคำถาม อธิบายความ และแสดงความคิดเห็นต่างๆเกี่ยวกับเนื้อความที่สื่อสารได้ และประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากต้นแบบของภาษานี้ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเขียนสื่อสารตามรูปแบบภาษาได้อย่างถูกต้องตรงตามเป้าหมาย ที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนอย่างอิสระของผู้เรียนได้

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาอรรถลักษณะประเภทการแสดงความคิดเห็นมาใช้สอนนักเรียนกลุ่มทดลอง เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่าอรรถลักษณะประเภทความคิดเห็น มีความเหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งไม่ยากเกินไปที่จะฝึกให้นักเรียนรู้จักรูปแบบและการใช้ภาษาในการสื่อความ โดยสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองต่อสิ่งต่างๆให้ผู้อื่นทราบ โดยมีกระบวนการทางความคิดในการเรียนรู้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างในการดำเนินเรื่องและลักษณะของภาษาช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการอ่านและการเขียนได้ดีขึ้น และเป็นความรู้พื้นฐานในการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเรื่องอรรถลักษณะประเภทการอภิปราย ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ยากขึ้นและเหมาะสมกับนักเรียนในระดับสูงกว่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้เนื้อหาแบบ

แสดงความคิดเห็นอย่างเดียวนำมาใช้ทดลอง โดยคัดเลือกเนื้อหาจากสื่อต่างๆที่นักเรียนสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน (Authentic materials) เช่น ตำราเรียน นิตยสาร วารสาร สิ่งพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่าย ในระดับเดียวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และดำเนินการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานมาใช้สอนกับกลุ่มทดลอง ซึ่งจัดกระบวนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยอาศัยหลักการของนักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Frances Christie, Brian Gray ,Pam Gray และ Mary Macken) คริสตี้ (Christie. 1989 : 11) ดังนี้

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบของเนื้อหาแบบการแสดงความคิดเห็น (Modelling of Exposition)

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบท)

1.1.1 ครูบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

1.1.2. ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น โดยครูนำเสนอเนื้อหาความบนแผ่นใส ครูอ่านนำ 1 เทียบแล้วนักเรียนร่วมกันอ่านเรื่องพร้อมกัน และครูถามคำถามที่เป็นรายละเอียด ต่อจากนั้นครูแนะนำเกี่ยวกับรูปแบบภาษา ลักษณะการใช้ภาษา ความสำคัญ และประโยชน์ที่ได้รับจากรูปแบบอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

1.1.3. ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่นๆ ซึ่งมีอรรถลักษณะเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นคว้าในห้องสมุดหรือครูเตรียมมาให้เด็กเรียนค้นคว้าและเสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปของไดอะแกรม

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือ ลักษณะการเขียนของเรื่องจะเป็น การวิเคราะห์เนื้อหาความร่วมกัน (จากข้อ 2.1) ระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น จะประกอบด้วยเนื้อหาความเชิงแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะเริ่มด้วยบทนำ เข้าสู่เรื่องราวหรือเนื้อหาที่เป็นเรื่องจริงของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมในบริบทของภาษา ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น เหตุผลโต้แย้ง และบทสรุปย้ำเน้นการแสดงความคิดเห็น เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษา คือ ภาษาที่ใช้แต่ละอรรถลักษณะ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น จะมีข้อความหรือเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง มีประโยคสนับสนุนหรือขยายความในแต่ละความคิด ใช้สรรพนามบุรุษที่1 และ3 ในการกล่าวถึง มีคำแสดงเจตคติหรือความรู้สึกนึกคิด ใช้รูปประโยค Present tense ใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุผลในการแสดงความคิดเห็น ขั้นตอนนี้ฝึกโดยการทำแบบฝึกหัดแบบ โคลซ (Cloze) ร่วมกันในแผนภูมิ (Chart)

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ (Joint Negotiation of Text)

2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถลักษณะเดิม โดยดำเนินการ ดังนี้

2.1.1. การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะในข้อ 2.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถภาษา)

2.1.2 การค้นหา (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถภาษาเดิม)

2.1.3 การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้ว ให้นักเรียนจดบันทึกลงไป)

2.1.4 การอภิปราย (แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียนและครูในอรรถลักษณะของภาษาเดียวกัน โดยครูถามนำนักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียนร่าง (Draft) ลงในแผนภูมิร่วมกัน

ขั้นที่ 3 การสร้างเนื้อความอิสระ (Independent Construction of Text)

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่มเกี่ยวกับการเขียน โดยมีครูเป็นฝ่ายแนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียนร่างของเรื่องใหม่ลงในแผนภูมิของแต่ละกลุ่ม

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.4 การใช้อรรถลักษณะอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากร่างของแต่ละกลุ่ม)

หลังจากที่เด็กมีความพร้อม มีความเข้าใจดีแล้ว ก็ให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนจริงโดยร่วมกันเขียนโครงเรื่องอย่างกว้างๆ ก่อน โดยการทำงานกลุ่ม มีครูคอยแนะนำ เป็นผู้ช่วยแล้วให้แต่ละกลุ่มนำ ผลงานของตนมาเสนอหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง ต่อจากนั้นให้แต่ละคนนำเรื่องของกลุ่มของตนไปเขียนเรื่องให้สมบูรณ์

3.5 ครูประเมินพัฒนาการเขียนอรรถลักษณะของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลงานที่สมบูรณ์แล้ว และแสดงผลงานของนักเรียน เช่น ติดผลงานบนป้ายประกาศ เก็บเข้าแฟ้มสะสมผลงานนักเรียน เป็นต้น

การสอนเขียนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนเขียนตามแผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยให้นักเรียนฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนการสอน ตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งใช้เนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ครูผู้สอนดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่างๆดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธีเช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ การใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และสื่ออื่นๆที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียนและควรมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไรหลังจากเรียนแต่ละคาบแล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนคำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่างๆ และการสร้างสถานการณ์ โดยการอธิบาย ซักถาม และให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม เช่น การตั้งคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

นักเรียนเขียนเรื่องโดยนำความรู้เรื่องคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว โดยผ่านการทำกิจกรรมต่างๆข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชย และแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลโดยดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคน ตามงานที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ครูกำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนแล้วให้นักเรียนเลือกหัวข้อไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู เมื่อครูตรวจแก้ไขแล้ว นักเรียนนำไปปรับปรุงเพื่อให้ได้งาน ที่ดีที่สุด

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำถูกต้อง สามารถจัดลำดับความก่อน-หลัง เรียงเรียงความคิดโดยเขียนได้ใจความ สื่อความหมายได้ถูกต้องรวมทั้งมีความสมบูรณ์ สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ในการวัดใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดเรียงความแบบแสดงความคิดเห็นที่มีต่อรูปภาพหรือเหตุการณ์ที่กำหนดให้ แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น การตรวจงานเขียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษแบบของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987: 54 - 55)

เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกหรือความเห็น ทั้งในด้านดีหรือด้านบวกและในด้านไม่ดีหรือด้านลบ เกี่ยวกับคุณประโยชน์ ความสำคัญ และกิจกรรมในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูหลังการทดลองแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูหลังการทดลองแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและครูหลังการทดลองแตกต่างกัน
6. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach)
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach)
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญในการสื่อสารด้วยสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพราะผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้และประสบการณ์ต่างๆให้ผู้อ่านรับทราบได้โดยการจดบันทึกหรือการเขียนไว้เป็นหลักฐานที่นำมาใช้ประโยชน์ต่อสังคมได้ ทั้งนี้ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา ให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนจึงจะสามารถถ่ายทอดความหมายได้ชัดเจน สำหรับความหมายของการเขียนได้มีผู้ให้คำนิยามไว้มากมายเช่นตัวอย่างที่ยกมาดังนี้

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro. 1958 : 130) กล่าวว่า การเขียนคือความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษรซึ่งผู้เขียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ความคิด อารมณ์และประสบการณ์โดยการถ่ายทอดออกมาทางตัวอักษรเหล่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแมคริมมอน (McCrimmon. 1976 : 3) ที่กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องสื่อความคิด ความรู้สึกตลอดจนเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน ส่วนอาราพอฟ (Arapoff.1967: 119 – 120) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เพราะผู้เขียนต้องตั้งจุดมุ่งหมายและเรียงลำดับความคิดของตนตามขั้นตอนก่อน จึงจะสามารถถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนได้ นอกจากนี้ลาโด (Lado : 1977 : 147) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มให้ตรงกับจุดประสงค์ของการเขียนแต่ละเรื่องๆไปตลอดจนใช้สำนวนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งแตกต่างจาก ไบรท์ (Byrne : 1982 : 1) ที่ให้ความหมายว่าการเขียนมิได้หมายถึงลายลักษณ์อักษร หรือการเขียนเป็นประโยคๆ แต่หมายถึงความสามารถนำความรู้สึกนึกคิดสำนวน และรูปประโยคต่างๆมาเรียบเรียงให้เกิดเป็นภาษาเขียนตรงตามจุดประสงค์ของตน ในทำนองเดียวกัน ทวอย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 1977 : 217) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะ

ทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดและความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นๆ ในการเขียนแต่ละครั้งผู้เขียนจำเป็นต้องวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดอะไร และควรจะเสนอในรูปแบบใด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยหลายท่านให้ความหมายของการเขียนที่สอดคล้องกันดังนี้ การเขียนคือการสื่อสารความรู้ ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์และความคิดเห็นออกมาเป็นสัญลักษณ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้อ่านสาร ให้มีความเข้าใจตรงกันตลอดจนใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับกาลเทศะ (บันลือ พฤกษะวันและดำรงศิริเจริญ. 2532:18 ; วรรณิ์ โสมประยูร. 2537:139 ; เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต.2534:7)

จากคำจำกัดความข้างต้น พอจะสรุปได้ว่าการเขียนหมายถึงการสื่อความหมายที่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนจะสามารถถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ประสบการณ์และความต้องการของผู้เขียนออกมาเป็นภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน

ความสามารถในการเขียน

ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

ลาโด (Lado.1961 : 248) กล่าวว่าความสามารถทางการเขียนคือความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้รูปแบบของการเขียนได้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น รวมทั้งการใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้อง

ริเวอร์ส (Rivers.1972 : 243 – 244) ให้ความเห็นว่าการศึกษาผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถ 4 ด้าน คือ การเขียนตัวอักษรในภาษาวิธีสะกดคำตามระเบียบแบบแผนในภาษา การใช้โครงสร้างทางภาษาให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเรียนรู้วิธีเลือกคำศัพท์ หรือถ้อยคำเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนได้อย่างเหมาะสม

แวลเลท (Valette.1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการใช้ คำศัพท์ การสะกดตัวและไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในลีลาของภาษา

ไวท์ (White.1980 : 6) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นทักษะที่ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคเพียงอย่างเดียว ความสามารถในการเขียนคือความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล เขียนได้อย่างเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องมีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ ความสามารถในการเขียนนั้นจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษาที่ใช้ (Correction of form) ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Appropriateness of style) และเอกภาพของเรื่อง (Unity of theme and topic)

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 93) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถที่นักเรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่างๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นข้อความสั้นๆ เพื่อสื่อความหมายได้

จาคอบส์ (Jacobs.1981 : 89) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ผู้เขียนควรมีความสามารถต่าง ๆ ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์

2. การเรียบเรียงเรื่องราว ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุสมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของเนื้อหา มีข้อความสนับสนุนความคิดได้อย่างกระชับ ชัดเจน

3. คำศัพท์ ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับเนื้อความนั้นๆ โดยสามารถใช้คำได้ถูกต้องตามเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย

4. การใช้ภาษา ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้อง และคำนึงถึงเรื่องความสอดคล้อง กาล ลำดับ / หน้าที่ของคำ

แพตตี (Patty.1985 : 182 – 186) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออก ซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคเป็นข้อความสั้นๆ และเป็นเรื่องราว

บ็อง สว่างวโรธ และเยาวภา พุกกะคุปต์ (2526 : 62 – 67) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าคือ ความสามารถในการใช้โครงสร้าง ศัพท์ และสัญลักษณ์ ตามประเพณีนิยมเพื่อใช้เขียนข้อความธรรมดา ในเรื่องของการเขียนนั้นๆ ผู้เขียนจะมีบทบาทในการแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นตัวอักษร และการเขียนนั้นค่อนข้างจะเป็นทางการ ภาษาที่ใช้ก็เป็นระเบียบแบบแผนมากกว่าภาษาที่ใช้ในการพูด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่าเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่าตนเองจะเขียนอะไร เพื่อใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ให้ได้มาซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนในการถ่ายทอดความรู้ เป็นความคิดที่มีการเรียบเรียงลำดับความได้เหมาะสม โดยสามารถใช้ความรู้ด้าน เนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว คำศัพท์ และการใช้ภาษา ในการสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตาม วัตถุประสงค์ของผู้เขียน

องค์ประกอบของการเขียน

ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

แอริส (เลวลักษณะ รัตนวิษฐ์ .2531 : 92 – 93 ; อ้างอิงจาก David Harris.1969. 68 – 69 *Testing English as a Second Language.*) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการบูรณาการทางภาษาเข้าด้วยกันมาใช้ในการเขียน มีดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ เรื่องหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อถึงผู้อ่าน
2. รูปแบบ ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดระบบเนื้อหา

3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

4. ลีลา ในการใช้ภาษาของผู้เขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเลือกใช้สำนวนในการเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา

5. กลไกต่างๆ ได้แก่ กลไกด้านอื่นๆที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุป การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

ในทำนองเดียวกัน ฮีทตัน (Heaton.1979 : 138) ได้ทำการวิเคราะห์และจัดองค์ประกอบที่สำคัญ และจำเป็นสำหรับการเขียนไว้ 4 ประการ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ทักษะทางลีลาภาษา ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้คำ สำนวน และประโยคได้อย่างเหมาะสม

3. ทักษะกลไกทางภาษา ได้แก่ ความสามารถเลือกใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง

4. ทักษะการตัดสินใจ ได้แก่ ความสามารถเขียนได้ตามกระบวนการทางความคิดอย่างสมเหตุสมผล ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญสามารถเลือกสรร เรียบเรียงเรื่องราวให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

จากข้อคิดเห็นดังกล่าวพอสรุปได้ว่าองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเช่น เนื้อหา รูปแบบ ไวยากรณ์ ลีลา และกลไกต่างๆ เป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องการนำองค์ประกอบเหล่านี้มาบูรณาการทักษะหลายๆอย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน โดยได้รับการฝึกปฏิบัติเขียนหลายๆครั้ง จะช่วยให้เกิดทักษะและความชำนาญในการเขียนดีขึ้น

ระดับของการเขียน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน จำเป็นต้องคำนึงถึงระดับของการเขียน เพื่อจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการจัดระดับของการเขียนที่สำคัญ พอจะสรุปประเด็นได้ดังนี้

มอร์ริส (Morris.1966 :125 – 142) กล่าวถึงระดับของการเขียนไว้ดังนี้

1. ขั้นคัดตัวอักษร เป็นการฝึกนิสัยการเขียนที่ถูกต้องตามแบบชัดเจนและสะอาด เรียบร้อย

2. ขั้นเขียนตามคำบอก เป็นการฝึกการฟัง การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และหลักไวยากรณ์

3. ขั้นใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการฝึกทักษะอื่น เนื่องจากการเขียนมีความสำคัญกับการอ่านและการใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ การเขียนนับเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการทดสอบความรู้

4. ขั้นการเขียนเพื่อการแสดงออก ประกอบด้วยเนื้อหา รูปแบบ และลีลา นักเรียนจะต้องลำดับความคิดของตนเองว่าจะเขียนอะไร เขียนอย่างไรรวมทั้งจะต้องรู้การใช้คำและรูปแบบของภาษา จุดมุ่งหมายของการเขียนในขั้นนี้คือ เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องแสดงออกซึ่งความคิดของตน ขั้นนี้ครอบคลุมถึงการแปลและการเรียงความทั้งแบบควบคุมและแบบอิสระ

ริเวอร์ส (Rivers.1968 : 245 – 255) ได้กล่าวถึงระดับการเขียนภาษาต่างประเทศว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกอย่างมีระบบ โดยผ่านขั้นตอน 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นลอกแบบ เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว และยังเป็น การแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์

2. ขั้นเลียนแบบ การเขียนในขั้นนี้นักเรียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้หรือจาก การอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอกหรือการเขียนบรรยายภาพ/เหตุการณ์

3. ขั้นการเขียนประโยคซับซ้อน นักเรียนเขียนจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจาก การฟังและการอ่านที่ใช้อยู่ในรูปแบบต่างๆของโครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้น ตลอดจนการรู้จักการใช้ตาราง เทียบแทนและการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. ขั้นการเขียนตามแนวชี้แนะ นักเรียนมีอิสระที่เลือกใช้คำ และโครงสร้าง ไวยากรณ์ในการเขียนเพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ แต่อยู่ภายใต้การแนะนำของครู

5. ขั้นการเขียนเรียงความ เป็นการฝึกขั้นสุดท้ายที่ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำและ โครงสร้างในการแสดงความหมาย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

★ บรูตันและคณะ (Broughton and others.1980 : 17 – 19) ได้แบ่งระดับการเขียนไว้ 3 ระดับ โดยเรียบเรียงจากง่ายไปยากดังนี้

ระดับที่ 1 การเขียนโดยมีการควบคุม หมายถึงการเขียนที่มีการควบคุมการใช้ภาษา เช่น การให้เติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์ การใช้ภาษาจะอยู่ในแวดวงจำกัด เหมาะกับผู้เรียนที่เริ่ม ฝึกการเขียนใหม่ๆ เพื่อให้มีแนวทางในการเขียนอย่างง่ายไม่ซับซ้อน และเป็นรูปแบบที่จำเป็นใน การเขียนประโยค

ระดับที่ 2 การเขียนที่มีการชี้แนะ หมายถึง การเขียนที่มีการชี้แนะแนวทางการเขียน เช่นการใช้ภาษาด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการเรียบเรียงประโยคได้อย่างอิสระบ้าง แต่ยังไม่เสรี เต็มที่ เพราะผู้เขียนจำเป็นต้องใช้การเปรียบเทียบอยู่บ้างในขั้นนี้ การฝึกเขียนในระดับนี้เหมาะกับ ผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไปกว่าในระดับแรก

ระดับที่ 3 การเขียนแบบอิสระ ได้แก่ การเขียนที่ให้อิสระเต็มที่แก่ผู้เขียนในการใช้ ความคิด ประสบการณ์ทั้งหมดมาใช้ ตั้งแต่การวางโครงเรื่อง การเลือกคำ การแต่งประโยคและ การผูกประโยคเข้าด้วยกัน

ในทำนองเดียวกันอะบอดेरิน (Aboderin.1986 : 38 – 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนโดยแบ่งระดับการเขียนออกเป็น 3 ระดับดังนี้

ระดับที่ 1 การคัดลอก เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ข้อความ การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ขั้นนี้ผู้เขียนยังมิได้ใช้ความคิดของตนเองอย่างอิสระ

ระดับที่ 2 การเขียนที่มีการชี้นำ ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องแสดงความคิดเห็นของตนมากขึ้น ผู้สอนจะวางโครงเรื่องให้ ก่อนลงมือเขียนผู้สอนอาจจะจัดให้มีการอภิปรายร่วมกันในหัวข้อที่ผู้เขียนต้องการก่อน แล้วลงมือเขียนโดยคำนึงถึงการเลือกใช้คำให้เหมาะสม และตรงกับความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่านจริง

ระดับที่ 3 การเขียนแบบอิสระ ในขั้นนี้ผู้เขียนได้รับอิสระเต็มที่ในการใช้ความคิดและประสบการณ์ของตนเอง ในการเขียนทั้งหมดเริ่มตั้งแต่การวางโครงเรื่อง การแต่งประโยคและการผูกประโยคให้สัมพันธ์กัน เป็นกิจกรรมเขียนขั้นสุดท้ายที่ยากที่สุดในการใช้ความสามารถของผู้เรียนอย่างเต็มที่ ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหา

จากแนวคิดของนักภาษาศาสตร์เกี่ยวกับการจัดระดับของการเขียน พอสรุปได้ว่าความสามารถของผู้เรียนมีความแตกต่างกันอายุและประสบการณ์ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาทักษะ การเขียนจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงระดับของการเขียนด้วย ทั้งนี้การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นการพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของเด็กตามวัย ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการพัฒนากระบวนการทางความคิดจากประสบการณ์ที่เด็กได้รับอีกด้วย

กลวิธีในการสอนเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 94) ได้กล่าวถึงแนวทางในการช่วยผู้สอนวางแผนการสอนที่จะกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแนวความคิดในการเขียนด้วยการเลือกคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาที่เหมาะสม แนวทางดังกล่าวได้แก่

1. การระดมพลังสมอง ผู้สอนอาจจัดผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มและมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้สอนตั้งประเด็นหรือเรื่องไว้ให้ การใช้ภาษาอาจมีข้อบกพร่องแต่ผู้สอนไม่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญมากนัก เมื่อสิ้นสุดการแสดงความคิดเห็นแล้วผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกเอาไว้ เพื่อนำไปใช้ในการเขียนของตนต่อไป

2. การอภิปรายร่วมกัน กิจกรรมการสอนขั้นนี้จะแตกต่างกับกิจกรรมข้อที่ 1 ในกรณีที่ ผู้เรียนไม่เพียงบันทึกความคิดเห็นทุกอย่างของสมาชิกในกลุ่มไว้เช่นข้อที่ 1 แต่จะพูดถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดเห็นที่ได้จะเป็นข้อยุติในการอภิปรายออกในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็น แล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคิดเห็นนั้นๆต่อเพื่อนในชั้นเรียนต่อไป

3. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่ง่ายสำหรับการหาแนวคิดหรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้นอาจให้ผู้เรียนมีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจ

4. การแสดงละครล้อเลียนสั้นๆ ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงท่าทางประกอบเกี่ยวกับเรื่องราวบางอย่าง ซึ่งผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียน ผู้แสดงจะต้องทำความเข้าใจกับ บทบาทของตน เมื่อแสดงให้ผู้เรียนคนอื่นดู ผู้เรียนเหล่านั้นจะสังเกตบทบาทของเพื่อน และนำมาเขียนบรรยายเป็นภาษาของตนเองได้

5. การอ่านเพื่อหาแนวคิด การอ่านสิ่งที่ผู้เรียนสนใจจะช่วยให้การวางแผนคิดในการเขียนดีขึ้นและตรงกับความต้องการได้ ซึ่งนับเป็นการกระตุ้นและให้แรงจูงใจผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมในการค้นคว้าหาสิ่งที่ต้องการเขียน เพื่อสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้องด้วย

ไรมส์ (Raimes.1983 : 101 – 106) ได้เสนอแนะวิธีสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความได้อย่างมีระเบียบไว้ดังนี้

1. การเขียนเค้าโครงเรื่อง ทำได้ 2 แบบ คือ

1.1 การเขียนเค้าโครงเรื่องก่อนที่จะเขียนเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งควรจะเป็นเค้าโครงเรื่องอย่างย่อๆ และได้จากการที่นักเรียนร่วมอภิปรายกัน เพื่อที่จะให้ได้หัวข้อใหญ่และหัวข้อย่อยในการเขียนเรียงความแต่เค้าโครงเรื่องนั้นจะต้องเป็นแค่เพียงแนวความคิดที่จะใช้เขียนเรียงความเท่านั้นไม่ใช่เป็น ตัวจำกัดความคิดว่าจะต้องเขียนตามเค้าโครงเรื่องเท่านั้น

1.2 การเขียนเค้าโครงเรื่องหลังจากเขียนเนื้อหาแล้ว หมายถึงเมื่อเขียนร่างงานเขียน (Draft) เสร็จแล้วจึงค่อยมาสร้างเค้าโครงเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมองเห็นว่าเขาได้เขียนอะไรไปบ้างแล้ว แล้วยังมองเห็นแนวทางว่าต้องการเขียนอะไรต่อไปอีกเพื่อทำให้เรียงความบทนั้นชัดเจนขึ้น

2. การวิเคราะห์งานเขียนต่าง ๆ นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ได้่างานเขียนต่าง ๆ มีประสิทธิภาพเพียงใด โดยให้นักเรียนมีโอกาसानานเขียนต่าง ๆ ให้มาก ๆ แล้ววิเคราะห์่างานเขียนนั้นกล่าวถึงอะไร อ่านแล้วเข้าใจได้ดีเพียงไร สามารถจินตนาการสิ่งที่อ่านได้ชัดเจนหรือไม่ มีข้อบกพร่องและข้อดีอย่างไร การวิเคราะห์ข้อความเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนจะได้พบเห็นข้อบกพร่องในงานเขียนต่าง ๆ เป็นตัวอย่าง ทำให้พยายามหลีกเลี่ยงข้อบกพร่องเหล่านั้นในงานเขียนของตนเอง

จากแนวทางที่ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาได้ให้ไว้ดังกล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่าแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิด โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รับแนวความคิดในการเขียน เช่นการระดมพลังสมองการอภิปรายร่วมกัน การสัมภาษณ์ การแสดงละครล้อเลียนสั้นๆ การอ่านเพื่อหาแนวคิด เป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่ช่วยเด็กในการแสวงหาแนวคิดซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเตรียมการเขียน ดังนั้นการนำกลวิธีในการสอนเขียนมาใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของเด็กจะช่วยให้เกิดผลดีในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนต่อไป

การทดสอบความสามารถในการเขียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 220) ได้ให้แนวทางในการทดสอบความสามารถในการเขียนซึ่งอาจทำได้โดยใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังนี้

– เขียนในระดับอนุเทศ

- เขียนตอบคำถาม เติมความ
- เขียนเรียงความ ย่อความ บทความ จดหมาย คำสั่ง ซีประวัติส่วนตัว รายงาน บันทึกข้อความ
- เขียนบรรยายคน สัตว์ สิ่งของ ภาพ ตารางแผนภูมิ กระบวนการ วิธีการ ฯลฯ
- เขียนกรอกแบบฟอร์ม
- โคลง
- เขียนตามคำบอก
- เขียนบทละคร เรื่องที่จินตนาการ เรื่องสร้างสรรค์ นิทาน
- เขียนประกาศ ข่าว โฆษณา บันทึกประจำวัน
- เขียนเปลี่ยนแปลงรูปประโยค
- เขียนเรียบเรียงใหม่ให้ได้ใจความเดิม
- เขียนขยายความจากประโยคเดิม
- เขียนแปล
- เขียนอธิบายแผนภูมิ แผนภาพ กราฟ ตาราง แผนที่ กระบวนการ วิธีการ ทฤษฎี ฯลฯ
- เขียนวิจารณ์จากที่อ่าน หรือจากวีดิทัศน์
- เขียนโต้แย้งหรือชักจูงใจ

ในการตรวจงานเขียนแต่ละประเภทผู้สอนต้องเลือกวิธีการตรวจ โดยใช้เกณฑ์ที่เหมาะสมกับการสอนเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจแตกต่างกันตามประเภทงานเขียน

คาร์เรล (สูปดา ปาทาน. 2529 : 17-18 ; อ้างอิงจาก Carroll. 1980 : 50 *Testing Communicative Performance.*) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยการเขียนว่าอาจจะทดสอบโดยการเขียนเรียงความ (essay) หรือเขียนบรรยายภาพต่างๆ หรือบรรยายภาพเหตุการณ์ที่จำได้ โดยใช้เนื้อหาที่เป็น เรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนรายงาน การจดบันทึก การเขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน จดหมายธุรกิจเช่น การสั่งสินค้าจากบริษัทหรือห้างร้าน เป็นต้น

การเขียนเรียงความเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เพราะเป็นการวัดความรู้ความสามารถของผู้เขียนได้หลายด้านเช่น การถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด การใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงคำ – ประโยค การลำดับความคิด และการใช้แบบแผนที่ถูกต้องทั้งวิธีการเขียนและวิธีการใช้ภาษาถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้นการสร้างแบบทดสอบอันนี้โดยให้ผู้สอบเขียนเรียงความจะวัดความสามารถในการเขียนของผู้เข้าสอบได้ในเรื่องต่างๆดังนี้

เพอร์คินส์และคอนเนเคอร์ (สูปดา ปาทาน. 2529 : 19; อ้างอิงจาก Perkins and Konneker. 1982 : 51 *Testing the Effectiveness of Sentence-Combining in ESL Composition.*)

1. ความสอดคล้อง หมายถึงความสอดคล้องของเนื้อหากับเรื่องที่เขียน มีการรวบรวมข้อมูลต่างๆเข้าเป็นหน่วยเดียวกัน

2. ความสละสลวย หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาต่อเนื่องอย่างสมเหตุสมผล น่าอ่านและน่าติดตาม
3. คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำสำนวนที่หลากหลายเหมาะสมกับเหตุการณ์ และระดับที่ใช้
4. ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำเหมาะสมกับโครงสร้างทางภาษา การเรียบเรียง ถ้อยคำเป็นประโยคได้อย่างถูกต้อง
5. กลไกทางภาษา หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเลือกใช้แบบแผนทางภาษา

จากการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบทดสอบที่เป็นอัตนัย โดยการให้นักเรียนเขียนเรียงความหนึ่งเรื่องจากรูปภาพ โดยให้เขียนลักษณะการแสดงความคิดเห็น (Exposition)

การตรวจและการประเมินงานเขียน

ในการตรวจงานเขียนแบบเรียงความได้มีผู้เสนอแนวทางในการตรวจ และการประเมินงานเขียนหลายวิธี เพื่อให้ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมกับจุดประสงค์ และแบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

หากาลาและคณะ.(อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 224 - 226; อ้างอิงจาก Takala. 1982 : 340 – 342 *On the Interrelationships Between Language, Perception, Thought and Culture and Their Relevance to the Assessment of written Composition.*) ได้ใช้วิธีการตรวจเรียงความที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 7 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ 30 ประการให้ผู้ตรวจหลายคนประเมิน เพื่อให้มีความเชื่อถือได้ (คำคุณศัพท์ที่ใช้ในการประเมินอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม)

แบบประเมินเพื่อตัดสินงานเขียนเรียงความ

โปรดอ่านเรียงความที่แนบมาพร้อมกับแบบประเมินนี้ และให้ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับคุณสมบัติของงานเขียน โดยกา X ลงในช่องว่างที่ให้หลังคำคุณศัพท์ต่างๆ ที่ท่านเห็นว่าใกล้เคียงที่สุดกับคุณสมบัติของเรียงความนี้

เรียงความหมายเลขที่							
มีคุณสมบัติสูงในด้านนี้							

ผู้ประเมินหมายเลขที่							
มีคุณสมบัติต่ำในด้านนี้							

ไม่นำตนเองเข้า							
ไปเกี่ยวข้องกับด้วยดี	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ความคิดริเริ่ม							
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗

ให้รายละเอียด	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เป็นรูปธรรม	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
น่าสนใจ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ใช้ภาษาอุปมา อุปมัย	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ภาษาชัดเจน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เลือกสรร	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เรียบ ງ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ภาพพจน์ชัดเจน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
กระชับ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ต่อเนื่อง	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ตรงไปตรงมา	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
นำตนเองเข้า ไปเกี่ยวข้องกับ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เฉพาะเจาะจง	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เป็นนามธรรม	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
มีการขยาย ความให้ชัดเจน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗

เป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ความหมาย ตรงตามตัวอักษร	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
มีเหตุผล	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ทั่ว ๆ ไป	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
วิพากษ์วิจารณ์	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
สละสลวย	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
แสดงความรู้สึก	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เสสสร้ง	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
ราบเรียบ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เฉพาะตน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
คลุมเครือ	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
เกี่ยวพันกัน	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗

การประเมินวิธีข้างต้นนอกจากจะใช้กำหนดระดับความสามารถแล้ว ยังสามารถอธิบายลักษณะการเขียนได้ว่าเป็นแบบใด มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือไม่ ซึ่งคุณลักษณะที่พึงประสงค์นี้จะได้กำหนดไว้ล่วงหน้าตามหัวข้อของการเขียน และประเภทของเรียงความที่คาดหวังให้ผู้เรียนเขียนได้

จาคอบส์ (Jacobs.1981 : 105) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความแบบรวมอีกวิธีหนึ่ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบ ESL Composition Profile ซึ่งเป็นวิธีการตรวจเรียงความที่ละเอียดมากไว้ในหนังสือ Testing ESL Composition ซึ่งผู้ตรวจต้องตรวจเรียงความทั้งเรื่องโดยประเมินว่าผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายเป็นกระบวนการ สื่อสารไปยังผู้อ่านได้ตรงตามจุดมุ่งหมายได้หรือไม่

และมีการรวบรวมข้อมูลเรียงเรียงเรื่องราวให้สอดคล้องกัน รวมทั้งนำส่วนประกอบทางภาษาหลายอย่างมาใช้ได้อย่างไร จากข้อชี้ให้เห็นว่าในการตรวจงานเขียนอาจจะมีสาเหตุบางประการที่ทำให้ผลการตรวจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเช่น การตรวจไม่คงที่ ผู้ตรวจมีการลำเอียงหรือไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพการประเมินของตน ผู้ตรวจหลายคนมีการประเมินผลแตกต่างกัน เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้การตรวจและการประเมินผลเที่ยงตรง และเชื่อถือได้ต้องใช้เกณฑ์ที่ครอบคลุมและควบคุมสาเหตุต่างๆ เหล่านั้นได้ ดังเช่นการตรวจแบบ ESL Composition Profile โดยพิจารณาลักษณะรวมของการเขียนซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนรวม 100 คะแนน แบ่งเป็น 5 ส่วนดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5 คะแนน

การให้คะแนนแต่ละส่วนแบ่งเกณฑ์ออกเป็น 4 ระดับ คือ

- ดีมาก - ดีเยี่ยม (Very good to excellent)
- ปานกลาง – ดี (Average to good)
- อ่อน – ใช้ได้ (Poor to fair)
- อ่อนมาก (Very poor)

ในส่วนของเนื้อหา (Content) ยังแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

คะแนนช่วง 27 – 30 คะแนน	อยู่ในระดับดีมาก - ดีเยี่ยม
คะแนนช่วง 22 – 26 คะแนน	อยู่ในระดับปานกลาง – ดี
คะแนนช่วง 17 - 21 คะแนน	อยู่ในระดับอ่อน – ใช้ได้
คะแนนช่วง 13 – 16 คะแนน	อยู่ในระดับอ่อนมาก

นอกจากนั้นในแต่ละระดับจะมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ตรวจสามารถใช้คำอธิบายมาพิจารณาตัดสินว่าผู้เขียนประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการสื่อสารในระดับใด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกณฑ์การตรวจเรียงความแบบ ESL

ระดับ (level)	เกณฑ์ (criteria)
27 – 30	ดีมาก – ดีเยี่ยม : รอบรู้, มีแก่นสาร, ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้

เนื้อหา	22 – 26	ปานกลาง – ดี : มีความรู้พอประมาณ, มีแก่นสารเพียงพอ, ขยายใจความสำคัญได้ในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องแต่ขาดรายละเอียด
	17 – 21	อ่อน – ใช้ได้ : มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด, มีแก่นสารน้อย, การขยายความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
	13 – 16	อ่อนมาก : ไม่ได้แสดงความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย, ไม่มีแก่นสาร, ไม่ตรงประเด็น
การเรียบเรียง เรื่องราว	18 – 20	ดีมาก – ดีเยี่ยม : การแสดงออกคล่องแคล่ว, แสดงความคิดชัดเจนหรือมีสิ่งสนับสนุนกระตือรือร้นชัดเจน, เรียบเรียงเรื่องราวดี, ลำดับความสมเหตุสมผล, มีการเชื่อมโยง
	14 – 17	ปานกลาง – ดี : ค่อนข้างกระตือรือร้นกระแท่น, การเรียบเรียงเรื่องหลวม คงมีประเด็นสำคัญ, ข้อความสนับสนุนใจความสำคัญน้อย, การลำดับความยังสมเหตุสมผล แต่ไม่สมบูรณ์
	10 – 13	อ่อน – ใช้ได้ : ไม่คล่องแคล่ว, ความคิดสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง, ขาดการขยายความและเรียงลำดับอย่างสมเหตุสมผล
	7 – 9	อ่อนมาก : ไม่สื่อสารเลย, ไม่มีการเรียบเรียงเรื่องราว, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
คำศัพท์	18 – 20	ดีมาก – ดีเยี่ยม : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมอย่างกว้างขวาง, เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ, รอบรู้รูปแบบ ของคำ, ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
	14 – 17	ปานกลาง – ดี : มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมพอประมาณ, การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ถึงกับทำให้ไม่เข้าใจความหมาย
	10 – 13	อ่อน – ใช้ได้ :

		มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมในวงจำกัด, การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ่อย, ความหมายสับสน และคลุมเครือ
	7 – 9	อ่อนมาก : เป็นการแปลงอย่างเห็นได้ชัด, มีความรู้ในเรื่องศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษน้อย, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
	22 – 25	ดีมาก – ดีเยี่ยม : ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ, ผิดเล็กน้อยในเรื่อง agreement, tense, number, word order / function, articles, pronouns และ prepositions
	18 – 21	ปานกลาง – ดี : ใช้โครงสร้างง่าย ๆ แต่มีประสิทธิภาพ, มีข้อผิดพลาดหลาย-แห่งในเรื่อง agreement, tense, number, word order / function, articles, pronouns และ prepositions
การใช้ภาษา	11 – 17	อ่อน – ใช้ได้ : มีปัญหาทุกทั้งในโครงสร้างที่ง่ายและซับซ้อน, มีข้อผิดพลาดบ่อยเรื่อง negation, agreement, tense, number, word order/ function, articles, pronouns, prepositions และ/หรือ fragment, run-out และ delation, ความหมายสับสนและคลุมเครือ
	5 – 10	อ่อนมาก : ไม่รู้จักการสร้างประโยค, มีที่ผิดมากมาย, ไม่สื่อสาร, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
	5	ดีมาก – ดีเยี่ยม : แสดงให้เห็นว่ารู้จักเกณฑ์ดี, มีที่ผิดเล็กน้อยในเรื่องการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้อักษรตัวใหญ่ และการย่อหน้า
	4	ปานกลาง – ดี : ผิดเป็นบางครั้งบางคราวในการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, แต่ไม่ทำให้ความหมายคลุมเครือ

กลไกทางภาษา	3	อ่อน – ใช้ได้ : ผิดพลาดในการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้ อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, ลายมือไม่ดี, ความหมาย สับสนหรือคลุมเครือ
	2	อ่อนมาก : ไม่รู้กฎเกณฑ์, ผิดพลาดในการสะกดคำ, เครื่องหมาย วรรคตอน, การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, ลายมือ อ่านไม่ออก, หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987:54-55) ได้ให้เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความดังนี้

เกณฑ์พิจารณา	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organization, well – planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

กล่าวโดยสรุป การตรวจงานเขียนแบบเรียงความ ผู้ตรวจควรคำนึงถึงเกณฑ์การตรวจเป็นสำคัญ เพื่อให้การตรวจเป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงตรงมิให้เกิดความลำเอียง และในการประเมินการเขียน ผู้สอนควรพิจารณาเลือกเกณฑ์การประเมินให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และแบบทดสอบ เพื่อให้ผลการตรวจและประเมินถูกต้องตรงตามเป้าหมายที่วางไว้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) เป็นการสอนภาษาที่ยึดบทเรียน หรือกิจกรรมตามเนื้อหาเป็นหลัก ซึ่งเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนั้นจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อน เพื่อให้เป็น รูปแบบของภาษาที่เหมาะสม โดยยึดหลักการพัฒนาจากแนวภาษา

ศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไปดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2534 : 24 – 27)

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary Macken (Martin and Rothery. 1980 , 1981 ; Christie. 1987 ; 1989) แนวทฤษฎีนี้จะ ยึดหลักแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษา และผู้สอนภาษาในสมัยปัจจุบัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่างๆที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและ วัฒนธรรมที่ต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่างๆในสังคมหรือชุมชนนั้นๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน จะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์ เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่างๆ ได้แก่

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่งๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ รูปแบบของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วยแล้วแต่สภาพแวดล้อมของ สถานการณ์ต่างๆ วัฒนธรรม สังคม และธรรมชาติ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบภาษานั้นๆ ให้เป็นที่เข้าใจหรือยอมรับในแต่ละสังคมหรือชุมชน ยกตัวอย่างเช่น ภาษาไทยมีรูปพยางค์ สระ และวรรณยุกต์ในการกำหนดเสียงแตกต่างจากภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน และภาษาอังกฤษ มีระเบียบไวยากรณ์ก็แตกต่างกัน การเรียงคำเป็นประโยคก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทยใช้คำคุณศัพท์วางไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษคำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่ารูปของภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมหรือชุมชนจะแตกต่างกันในแต่ละภาษาทุกมุมโลก แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่จะใช้ภาษานั้นๆจะเหมือนกัน นั่นคือความเข้าใจเนื้อหาความ (Text) ที่ต้องการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่การใช้ภาษาไป หรือภาษากาย ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจสำคัญในการใช้ภาษา การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ ในสังคมจะประสบความสำเร็จได้ ก็ด้วยความเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจความหมายในการติดต่อสื่อสาร ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาความของเรื่องในการสื่อสารจึงนับว่าเป็นทักษะสำคัญของมนุษย์ในชุมชน หรือสังคมที่พึงตระหนักเพื่อประโยชน์ใน การพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนได้ในสังคมจากการติดต่อสื่อสาร

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context)

ความเข้าใจความหมายของภาษาในการติดต่อสื่อสารย่อมขึ้นอยู่กับบริบททางภาษา หรือความแวดล้อมในสถานการณ์และวัฒนธรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในกาลและเทศะต่างๆกัน การเข้าใจเนื้อความจากการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน บริบทภาษา (Context) ย่อมจะต้องได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรก เพราะบริบทภาษาจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เนื้อความที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ความหมายของภาษาจึงจะต้องชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น ในประโยคภาษาอังกฤษที่ว่า Tom always plays football. และประโยค He has written four plays since then. คำว่า "plays" ทั้งสองประโยคมีรูปแบบคือ เสียงตัวอักษร และสระ เหมือนกันทุกประการ แต่ความหมายของคำว่า "plays" ในสองประโยคนี้ไม่เหมือนกันเลย "plays" ในประโยคแรกมีความหมายว่า เล่น แต่ "plays" ในประโยคที่สองมีความหมายว่า บทละคร

ดังนั้นการเข้าใจภาษามีใช้เพียงทำความเข้าใจคำ ระเบียบ ไวยากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น (Halliday, 1985 : 5)

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็นคือ

1. เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความ หมายถึง เนื้อความที่จะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด

2. เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าจะควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ ในแต่ละชนิดของลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญและได้ความหมายที่ชัดเจนคือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of Situation) และบริบทภาษาของวัฒนธรรมที่ เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆเป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาล และเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนี้

1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียนเพื่อการสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจเป็นไปได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเนื้อความที่เรากำลังสื่อเนื้อความนั้น

2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาใน ข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬา

เป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน ไม่มีการใช้สรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าวโดยทั่วไป ความสัมพันธ์กับคนรายงานข่าวกับผู้ฟัง จะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬา แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็จะใช้ลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจาก การรายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษากับผู้ใช้ภาษาระหว่างคน 2 คนพูดคุยกันนั้นย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

3. วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่างๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลของนักข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน แต่ถ้ารายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเขียน ซึ่งย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์นั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษา แตกต่างกันไปในลักษณะต่างๆทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้เนื้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษากันนั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือ ชุมชนนั้นๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสังคมหรือชุมชนที่ยกตัวอย่าง เช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสาน คำว่า “กูตัว” เมื่อเราอาบน้ำ คนอีสานจะพูดว่า “กูซี้โคล” หรือในภาษาอังกฤษ “First Floor” หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐอเมริกาหมายถึงชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจว่าวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่ นั้น มีความหมายอย่างไรในแต่ละบริบทหนึ่งๆ ความเข้าใจความหมายการใช้ภาษาที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ “เนื้อความ” ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษามีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาแตกต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (Register) หรือศัพท์ที่ใช้เฉพาะในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น เมื่อพูดถึงพระเจ้าแผ่นดิน ทำเนียบภาษาที่ใช้เฉพาะ อันได้แก่ คำราชาศัพท์ก็จำเป็นต้องนำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ก็จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้อง ทำเนียบภาษาจึงเกิดควบคู่กันไปกับบริบททางภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึง ตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และตามลักษณะวิธีการในภาษาเพื่อการฟัง การอ่าน หรือการเขียน เป็นต้น ดังนั้นทำเนียบภาษาจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง ตามลักษณะของบริบททางภาษาต่างๆในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่างๆด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงนับได้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อหาความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้อง จากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอนและจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “Genre” ซึ่งหมายถึงแบบหรือชนิดของเนื้อหาความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ที่ใช้ภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดหลักใน การเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อหาความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอนซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตนเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาที่สื่อสารหรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น การรายงาน ผู้พูดหรือผู้เขียนจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจงเป็นความรู้สึกส่วนตัวหรือเป็นความกลางๆ โดยทั่วไป

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อหาความต่าง ๆ จะทำให้การฟังหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่องราว ทั้งการแสดงความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่านจะทำให้ง่ายขึ้น ถ้าคนฟังหรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอนและชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อหาความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่างๆของเนื้อหาความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อหาความที่แน่นอน เป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อหาความในบริบทจนกระทั่งจบ ลำดับของการดำเนินเนื้อหาความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อหาความแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อหาความของบริบทหนึ่งๆด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลางๆ ไม่ใช่คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น จะไม่ใช่คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่างๆที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคก็จะแตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้ไวยากรณ์มีระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อหาความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้ คำวิเศษณ์ต่างๆทั้งในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิดดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้อยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (schematic structure) เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

1.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1.1.1 เริ่มต้นด้วยบทนำ

1.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง

1.1.3 มีบทสรุป

1.2 ลักษณะของภาษา

1.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์

1.2.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

1.2.3 เป็นเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต ใช้รูปประโยค Past

Tenses

1.2.4 มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น First, Second, Meanwhile, Then, Eventually, Afterward, Finally เป็นต้น

1.2.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

ตัวอย่างเรื่องเล่าจากประสบการณ์

SHIPWRECK !!!

Mr. Robinson's Diary

My family and I boarded a ship sailing to an island in the Pacific Ocean.

During the voyage, our ship was hit by a violent storm. Huge waves as high as houses crashed upon us. Strong winds tore our sails and broke the ship's masts. Our ship began to fill with water. My wife, Elizabeth, and our four sons, Fritz, Jack, Ernest and Francis, were terrified.

Suddenly, our ship hit a rock.

"We've hit a rock! All is lost!" a sailor shouted.

"Lower the boats! Get into the lifeboats!" the captain yelled.

Everybody rushed out for the boats.

(Adapted from *The Swiss Family Robinson* by Johann Wyss)

(จากหนังสือ PRIMARY ENGLISH THEMATIC SERIES "PETS" COURSE BOOK 5A หน้า13)

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

2.1.1 จะมีบทนำโดยกล่าวถึงเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2.1.2 บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

2.2 ลักษณะของภาษา

2.2.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น being, having ฯลฯ

2.2.3 อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่องๆ

2.2.4 มักเป็นประโยคบอกเล่า เป็นเหตุการณ์ปัจจุบันใช้ Simple

Present Tense

ตัวอย่างเรื่อง รายงาน

MICROBES

There are some living things that are very, very small – so small that you cannot see them with your eyes. These very tiny living things are called microbes. You can see some microbes with a microscope. More than a thousand of some microbes can fit on a point of a pencil. Think of how small they are !

Microbes live everywhere. Microbes float in the air. Microbes move in the water. Some microbes even grow on other living things.

There are many kinds of microbes. Some are plants, some are animals. Some are so tiny that it is hard to say whether they are animals or plants.

Bacteria, mold, and algae are microbes. They are all plant microbes.

Protozoa are animal microbes.

Smallest of all microbes is the virus. It cannot be seen with most microscopes. A special kind of microscope is used for looking at the virus.

Some kinds of microbes help us in many ways. Some microbes help to make bread. The yeast microbes make the bread rise and soft. Some microbes floating in the air help to make vinegar.

Not all microbes are helpful. Mold microbes can spoil food. Germs can make you catch cold. Measles and mumps are caused by tiny microbes called viruses.

Now you know some microbes are helpful, some are harmful. There are many ways to stop the harmful microbes from growing. Microbes that spoil food can be kept from growing by freezing the food, boiling the food. Medicine can fight microbes that make you ill.

(จากหนังสือ Highlights of Reading & Writing ชั้น ม. 3 หน้า 13)

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

3.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

3.1.1 บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ

3.1.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.2 ลักษณะของภาษา

2.2.1 เป็นประโยคบอกเล่า ใช้รูปประโยค Simple Present Tense

2.2.2 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยค เพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล
ต่อกัน เช่น because, but, when, as etc.

2.2.4 ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างเรื่อง การอธิบาย

THE CAMEL AND THE DESERT

There are many hot and dry places in the world. The sun is very hot. They call this kind of land the desert. It is very hard to find water in the desert. It does rain in the desert but the water soon goes down under the sand. Sometimes we walk for many hours without seeing any plants. Yet there are animals in the desert. Camels are desert animals.

Desert people ride on camels when they go from place to place. The camel is called the "ship of the desert" because people use them to carry things in the same way as we use our ship in the sea. It is very hard for other animals to live in the desert. Men and the other animals have to drink water every day. But the camel is different. Its body can hold enough water for few days. It has wide, flat feet. They keep it from sinking into the sand.

The place where there are plants and water in the desert is called an oasis. There are many oases in the desert. People live in these oases. The camels walk from oasis to oasis carrying goods for the people in the oases.

There are few railroads in some desert, but the camel is still the "ship." Some desert is very wide and dry. It will cost very much money to build railroad tracks across it.

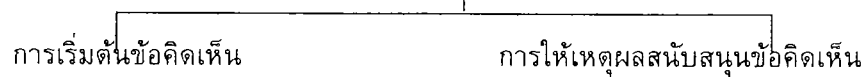
There are some other animals that live in the desert besides camels. There are mice too. They also have flat feet. The mouse uses only his strong back legs to run across the sand. When he stands still, he rests on his tail. Other animals like to eat him but he is too fast.

(จากหนังสือ Highlights of Reading & Writing 2 หน้า 189)

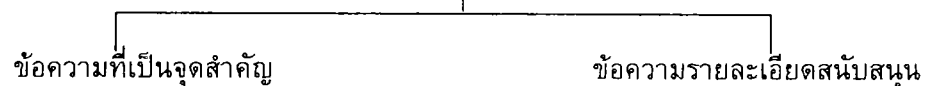
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือการโต้แย้ง

4.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

4.1.1 ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น

4.1.2 เหตุผลโต้แย้ง

4.1.3 มีบทสรุปย้ำเน้นการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

4.2 ลักษณะของภาษา

4.2.1 มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.2.2 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และ 3 ในการกล่าวถึง เช่น I, we, he, she, it, they

4.2.3 ใช้รูปประโยค Present Tense

4.2.4 มีคำเชื่อมที่แสดงเหตุและผลในการแสดงความคิดเห็น (Logical Conjunctions) เช่น because, since, so, therefore, hence, as a result, consequently, for this reason, now that, as when (...there) เป็นต้น

4.2.5 มีคำเชื่อมที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลและความรู้สึกนึกคิด (Material, Rational and Mental Processes) เช่น First, Then, Next, After that เป็นต้น

4.2.6 มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่างเรื่อง การแสดงความคิดเห็น

MONEY

How do you pay your bills, by cash, money order or check?

Do you have a checking account?

What expenses do you usually pay by check?

cash ? credit card ? money order ?

Many people prefer to use checks instead of cash or money orders. They use checks to pay their rent, take care of household bills, and make purchases at department stores. Checks have advantages. Checks are cheaper than money orders. When you make a purchase, you can pay by check instead of carrying a large amount of cash with you. Your cancelled checks are your receipts for payment. You can cash your paycheck or other checks for free at the bank. Money is safer in the bank than at home. In most banks, your money is insured by the government up to \$100,000.

There are many kinds of checking accounts to choose from. Some are free but you have to keep a minimum balance in your account. Others require you to pay a service charge or to pay for each check that you write. Some accounts pay you interest on the amount you keep in your account. Some banks offer additional services if you have a checking account with them, such as an ATM (Automatic Teller Machine) card.

Some businesses, such as restaurants and gas stations, will accept credit cards, but they will not accept a check for payment. When you pay by check, you usually must show some form of identification with your signature or photo on it, such as a driver's license.

(จากเอกสารการสอนของ Barbara Foley และ Howard Pomann ในหนังสือ Lifelines 3 หน้า 14)

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือ ขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อหา

5.1.1 ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน

5.1.2 ให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของวัตถุประสงค์ หรือส่วนประกอบที่ต้องใช้

5.1.3 เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

5.2 ลักษณะของภาษา

- 5.2.1 เป็นประโยคคำสั่ง
- 5.2.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ
- 5.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
- 5.2.4 ใช้คำนามที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆโดยทั่วไป

ตัวอย่างเรื่อง วิธีการ

HOMEMADE VANILLA ICE CREAM	
<i>Easy</i>	1. <i>Beat eggs well.</i>
<i>Inexpensive</i>	2. <i>Slowly add sugar and beat until very thick.</i>
<i>Preparation time:</i>	
<i>6 – 8 hours</i>	
<i>Makes 1 ☐ gallons</i>	3. <i>Add cream, vanilla, and salt.</i>
9 eggs	4. <i>Pour into container and fill with milk. Freeze until hard (several hours). When hard, take out of the freezer and mix until creamy. Put back in the freezer for several hours or until hard. Mix again.</i>
3 cups sugar	
1 quart cream	5. <i>Continue mixing and freezing until ice cream is ready.</i>
2 Tablespoons vanilla	
1 teaspoon salt	
Milk (to fill 5-quart freezer container)	

(จากหนังสือ Reading for Meaning หน้า 13)

6. เล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจินตนาการ ส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

6.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

6.1.1 มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวละคร สถานที่ หรือเวลา

- 6.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
- 6.1.3 แสดงปมปัญหาของเรื่อง
- 6.1.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปมปัญหา
- 6.1.5 อาจให้คติพจน์หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

6.2 ลักษณะของภาษา

- 6.2.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ใช้รูปประโยค Past Tense
- 6.2.2 ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่
- 6.2.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของอื่นๆ
- 6.2.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง
- 6.2.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล ความคล้ายตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ
- 6.2.6 มีประโยคที่ยกคำพูดของตัวละครมากล่าวเป็น Direct Speech

ตัวอย่างเรื่องเล่าหรือบรรยายตามจินตนาการ

THE LION AND THE FOX

One day the lion, king of the jungle, told all the animals in the forest that he was sick and dying. He told them to come visit him to hear his last words. The goat, the sheep, and the cow went into the lion's cave to say good-bye to their king. The fox, who was very smart, just waited outside and watched.

None of the animals came out.. **Finally**, after a long time, the lion got up and came out of his cave and saw the fox sitting there. The lion said to him, " Why don't you come visit me, my friend? You know that I am sick and dying."

The fox answered, " Pardon me, Your Majesty, but I did not wish to crowd you. I saw many animals go into your cave, but none of them have come out. Until some of them come out, I will stay outside in the fresh air."

(จากหนังสือ Reading for Meaning หน้า 5)

7. การอภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็น ชี้ให้เห็นข้อดีข้อเสียเป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

7.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

ชัดเจน 7.1.1 เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้

7.1.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

7.1.3 มีข้อความคิดเห็นในประเด็นที่แตกต่างกันไป

7.1.4 ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่าควรทำหรือสนับสนุน
อย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับในบทนำ

7.2 ลักษณะของภาษา (Language Features)

7.2.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น

7.2.2 ใช้ประโยคบอกเล่า

7.2.3 มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล

7.2.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดง
ความขัดแย้งคล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่างเรื่อง การอภิปราย

WORKING IN HOLLYWOOD

If you ask people working in Hollywood about their work, they tell you it is exciting, but hard. It takes months and sometimes years to make movies and television shows and to prepare theater productions.

A television show may be a half – hour long, but it can take several weeks to complete. A movie can take months to complete. Stories are written. Actors and actresses are chosen. Costumes are designed and made. Sets are designed and built. Music is written and recorded. Camera and lighting technicians are selected. Then everyone has to rehearse, rehearse, rehearse. You can get tickets to see a television show being filmed. Then you see how long it takes to get everything right. Sometimes a half – hour show takes four or five hours to film. The same scene is filmed over and over again. Then the film or videotape has to be cut to a half hour or less.

Movies take even longer. In the early days of Hollywood, movies were made in a few days. They were filmed in barns, in people's yards, and anywhere moviemakers found room. Early movies were ten minutes to a half hour long. Today movies are made in studios, in the air, under water, or even in volcanoes! Most movies are about two hours long, but some are as much as six hours long.

Artists work hard in Hollywood. They are an important part of movie making. They paint the backgrounds and sets and help with special effects.

After the movies are made, artists draw titles for them. The titles tell you all the

people who helped to make the movie. The titles often become part of the advertising for the movie.

Everyone works hard in Hollywood. You see movies sitting in a comfortable theater. The people who made the movie worked hard to entertain you, but they enjoyed it too.

(จากหนังสือ Highlights of Reading & Writing ชั้น ม.3 หน้า 220)

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกต
สิ่งใดสิ่งหนึ่ง

8.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

- 8.1.1 มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่
- 8.1.2 มีลำดับของการบอกรายละเอียด
- 8.1.3 ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสังเกต หรือให้เหตุผล
- 8.1.4 เป็นเหตุการณ์ที่เป็นความจริง
- 8.1.5 มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ

8.2 ลักษณะของภาษา

8.2.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอก
รายละเอียด

- 8.2.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ
- 8.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง
- 8.2.4 ใช้รูปประโยค Present Simple Tense, Present Perfect

Tense และ Future Simple Tense

ตัวอย่างเรื่อง การสังเกต

TEA

Tea ranks as the most popular drink in more countries than any other beverage does. Most of the world's tea is produced in ten countries. In order of production they are India, China, Sri Lanka, Russia, Japan, Indonesia, Kenya, Turkey, Bangladesh, and Malawi. India leads the world in tea production and in total tea consumption. However, after the Indians, the Irish, British, and New Zealanders drink the most tea per person. The Irish average about eight pounds per person each

year. That's enough to brew 1,600 cups of tea for each person! Compared to that, the United States yearly consumption of about three quarters of a pound per person seems insignificant.

The best tea is grown at altitudes from three to seven thousand feet. The plants grow more slowly at that altitude, adding to the flavor of the tea. On commercial tea plantations, new tea plants are usually started from seeds in a nursery bed. **When** the plants are about eight inches high, they are transplanted to the field. The plant is ready to be harvested **in three to five years**. In the wild, tea plants can grow over thirty feet high. However, commercial plants are kept trimmed to about three to four feet. **When** a tea plant is mature, it produces a flush. Each flush consists of two leaves and a bud. New flushes are produced **every one to two weeks**. Workers called tea pluckers pick the flushes from the bushes by hand. A good plucker can gather about forty pounds of flushes per day. That will produce about ten pounds of processed tea.

After it is picked, the tea is taken directly to be processed at the tea factory. There are three basic kinds of processed tea: black, green, and oolong. Each is created by a slightly different processing method. In making black tea, the leaves are first spread on shelves called withering racks. Air is blown over the leaves to remove excess moisture. **Next** the leaves are crushed in a rolling machine to release their juices. From there the leaves are placed in a fermenting room where the heat and humidity are carefully controlled. **Finally**, the leaves are dried in ovens. This is the stage at which they take on their characteristic blackish-brown color. Black tea is processed in most parts of the world. Green tea and oolong tea are produced almost exclusively in China and Japan. **The first step in making green tea** is to steam the fresh leaves in a giant vat to prevent them from losing their color. **Then** the leaves are crushed and dried. Oolong tea is created by partially fermenting the leaves before **any of the other steps** are taken. It results in a tea that is greenish brown.

การจัดการเรียนการสอนแบบอรรถฐาน

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบของเนื้อความ

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและบอกรายละเอียดของเรื่อง พร้อมทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของอรรถฐานภาษาในเรื่องนั้นๆ

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนควรใช้แผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนดึงใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุผลกัน เป็นปัญหา และการแก้ปัญหา การเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่าน และสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรใช้เวลาอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่างละเอียด อย่าใจร้อน เพราะการฝึกอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการอ่าน โดยกระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ ซึ่งเป็นขั้นตอนการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

การอ่านออกเสียงไปเรื่อยๆ จะไม่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากนัก และอาจทำให้เกิดการเบื่อหน่ายได้ ผู้สอนควรให้นักเรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอนๆ และอภิปรายร่วมกัน ควรเปิดโอกาสให้ซักถามเกี่ยวกับภาพประกอบในบทเรียนด้วย การเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยให้บรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวาขึ้นได้

การทำแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกาสีเมจิกสรุปและโยงแผนภูมิให้เข้าใจได้ง่ายๆ เช่น จากคำถามของครู "มีตัวละครอะไรบ้างในเรื่องจำได้ไหม" หรือเรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็นความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวโยงกับชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ครูควรอภิปรายและสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าสู่เรื่องที่นักเรียนจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้

การสนทนา อภิปราย โดยดึงเข้าสู่เรื่องของนักเรียน จะทำให้คนอภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น นักเรียนจะมีโอกาสได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหา การออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่เด็กได้ด้วย โดยการย้ำความที่เด็กพูดโดยไม่ต้องบอกว่าผิด

หรือถูก เด็ก ๆ จะได้เรียนรู้ได้จากที่ครูพูดอย่างถูกต้อง ในขั้นนี้ถ้าการอภิปรายซับซ้อนมากก็ควรใช้แผนภูมิเข้ามาช่วย

ขั้นที่ 3 การเขียนเรื่องอย่างอิสระในอรรถลักษณะเดิม

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยใช้รูปแบบของอรรถลักษณะเดิม โดยเขียนเป็นกลุ่ม และสามารถนำเสนอผลงานได้ โดยการอ่านเพื่อให้นักเรียนมีความหมายยิ่งขึ้น ผู้สอนควรให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกันแล้วนำมาเสนอหน้าชั้น

ในการเขียนโครงเรื่องนี้ให้ทำงานกลุ่มเพื่อเป็นการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และเด็กจะได้มีโอกาสอภิปรายร่วมกัน เขียนเรื่องใหม่ออกมาโดยจัดรูปแบบออกมาในลักษณะแผนภูมิคร่าว ๆ สาเหตุที่ให้เขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อฝึกให้เกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ หลังจากนั้นก็นำเสนอโดยการแลกเปลี่ยนผลงานกันระหว่างกลุ่ม แล้วครูและเพื่อนจะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และท้ายสุดให้นักเรียนนำโครงเรื่องของตนไปเขียนเรื่องราวที่สมบูรณ์อย่างอิสระ

การจัดชั้นเรียน

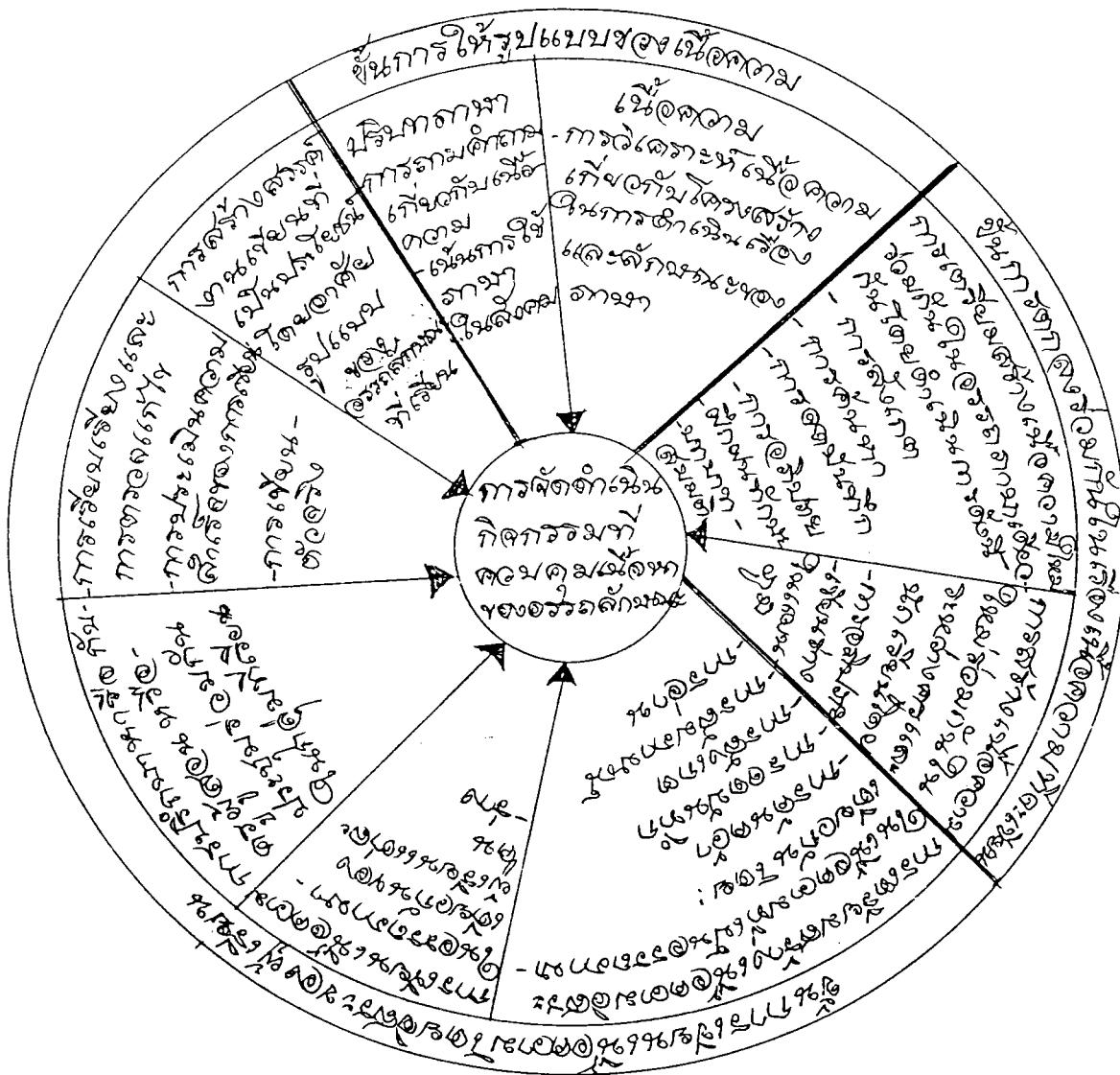
ควรมีการออกแบบการจัดชั้นเรียนเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กตามลักษณะการเรียนการสอน ผู้สอนต้องคอยควบคุมและช่วยเหลือผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรมเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนอ่อน การทำ กิจกรรมเพื่อการซ่อมเสริมอาจจะทำได้พร้อม ๆ กัน โดยแยกกิจกรรมแก่นักเรียนที่เก่งและอ่อนให้ต่างกันตามความสามารถได้ นักเรียนเก่งให้ทำกิจกรรมยากขึ้น ส่วนนักเรียนอ่อนให้ทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ง่ายเป็นขั้นตอน เพิ่มยากขึ้นทีละน้อยเป็นต้น ความเอาใจใส่ของครูสำคัญที่สุดสำหรับนักเรียนทุกระดับความสามารถ การให้แบบฝึกหัดหรือทบทวนแก่นักเรียนที่อ่อน จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการเรียนรู้ได้มาก แต่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ

เกมและแบบฝึกหัด

เกมและแบบฝึกหัดจะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับคำ กลุ่มคำ ประโยค สำนวนต่าง ๆ ที่เคยใช้ในหนังสือหรืองานเขียนที่นักเรียนเขียนขึ้นเอง หรือเป็นกลุ่ม จะช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนภาษาอ่านและภาษาเขียนได้เป็นอย่างดี

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 76) กล่าวถึงการใช้เกมทางภาษาว่าเกมจะช่วยเพิ่มความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก เพราะการเล่นเกมจะช่วยให้เด็กสนุกสนานกับการเรียน และการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น

APPROXIMATION OF CONTROL OF GENRE

ภาพประกอบ 2 วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของการควบคุมภาษาในการสอนเขียน
ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน

(Callaghan and Rothery. 1988 : 39)

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์	ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร → แล้วอย่างไรต่อไป → สรุปเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก → อย่างไร
2. เรื่องรายงาน	(ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับอะไร → เป็นอย่างไร → มีลักษณะเฉพาะ → มี ☐ ประโยชน์อะไรบ้าง → มีลักษณะอย่างไร ☐ อย่างไร ☐ โทษ โดยทั่วไป ☐ เป็นอย่างไร
3. เรื่องเล่าเชิงจินตนาการ	ใคร → ทำอะไร → ที่ไหน → เมื่อใด → อย่างไร → แล้วเกิดอะไรขึ้น
4. เรื่องแสดงความคิดเห็น	(ลำดับเรื่องก่อนหลัง) → ปัญหาคืออะไร → แก้ไขได้อย่างไร → สรุปแล้วเรื่องนี้มีคติสอนใจอย่างไรบ้าง เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → เป็นความคิดเห็นของใคร → มีเหตุผลอย่างไร (ลำดับเหตุผลและผล → จะสรุปการแสดงความคิดเห็น จากประเด็นที่ตั้งไว้อย่างไร)
5. เรื่องอภิปราย	เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร → มีความสำคัญ ☐ อย่างไร → มีเหตุผลเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างไร จำเป็น
6. เรื่องอธิบาย	เรื่องอะไรที่จะพูดถึง → สำคัญอย่างไร → ☐ ทำได้อย่างไร → ☐ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ☐ เกิดขึ้นได้อย่างไร ☐ เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
7. เรื่องวิธีการ 8. เรื่องเกี่ยวกับการสังเกต	เป็นวิธีการทำอะไร → มีอุปกรณ์อะไรบ้าง → ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำที่ละตอน) จะ ☐ พูดเกี่ยวกับอะไร → ที่ไหน → มีลักษณะอย่างไร → ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นที่ละตอน ☐ เขียน ☐ สรุปผู้สังเกตคิดว่าอย่างไร

ภาพประกอบ 2 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่างๆ

(เสวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 36)

แนวทางการประเมินการสอนแบบอรรถฐาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนได้ดังนี้

1. การตอบคำถามของเด็กนักเรียนในขณะที่ดูรูปภาพ
2. การที่นักเรียนร่วมกันเขียนแผนภูมิ โดยครูเป็นฝ่ายแนะโดยใช้คำถาม
3. การที่นักเรียนนำผลงานของเพื่อนมาเสนอหน้าชั้น
4. การสะกดคำและแต่งประโยคหลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบอรรถฐานไปแล้ว
5. การร่วมมือของเด็กนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

6. ความสนใจของนักเรียนในการอ่าน สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเมื่อมีเวลาว่าง

วิธีประเมิน ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียน และทำงานกับเพื่อน ตรวจสอบงานกลุ่มของนักเรียน โดยอาศัยความคิดวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งชั้น ส่วนผลงานเดี่ยวครั้งสุดท้ายนั้นเป็นผลงานที่ครูผู้สอนต้องตรวจให้คะแนนเป็นรายบุคคล

ประโยชน์ของการสอนแบบอรรถฐาน

1. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน เช่น การที่ได้ดูภาพ แล้วช่วยกันทายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเน้นความเข้าใจ ความหมาย หรือความคิดรวบยอด ก่อนที่จะเข้าใจเสียง และสัญลักษณ์ในลักษณะของบูรณาการ เช่น ใน ขั้นตอนที่ 1 และ 2
3. ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาในทักษะต่างๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ในขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่างๆ เช่น การซักถาม การโต้ตอบ และการเล่าเรื่อง
4. ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็น และกาฝึกการรับผิดชอบต่อการทำงาน
5. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้านและเกิดความคิดสร้างสรรค์ ได้หลายรูปแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางความคิดกับการเขียนแบบแสดงความคิดเห็น

กระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เกิดขึ้นในสมองของมนุษย์ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่เร้นลับและน่าพิศวง ความพยายามใดๆก็ตามในอันที่จะเข้าใจในสิ่งที่เขียนได้นั้นต้องเริ่มมาจากความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด สิ่งเหล่านี้จะทำให้มนุษย์เข้าถึงโลกของความรู้ความเข้าใจที่ตัวภาษาไม่มี หากจะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความคิดเป็นสื่อ ความคิดในสมองของมนุษย์ก็เกิดขึ้นมาจากประสบการณ์ซึ่งรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสต่างๆ มนุษย์ยังสามารถเข้าใจความหมายของการสื่อสารที่ถ่ายทอดผ่านทางภาษาหรือตัวอักษร สามารถเชื่อมโยงคำหรือประโยคต่างๆเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิด

การเข้าใจความหมายที่สื่อสารได้ไม่ว่าจะเป็นความหมายธรรมดาหรือความหมายแฝง เช่น บทกวี
สำนวนต่างๆ สุภาษิต เป็นต้น (Smith. 1990 : 25 – 28)

แอชเชอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 21 – 22; อ้างอิงจาก Asher. 1982 *Learning Another Language Through Actions.*) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของ โรเจอร์ สเปนอร์รี (Roger Sperry) ศาสตราจารย์จากสถาบันเทคโนโลยีแคลิฟอร์เนียเกี่ยวกับกระบวนการการทำงานของสมองมนุษย์ สรุปได้ว่าสมองของมนุษย์ประกอบไปด้วยเซลล์ (cell) จำนวนนับพันล้านๆตัว และมีประสิทธิภาพแตกต่างกันไปตามพันธุกรรมจากบิดามารดา สมองส่วนบนทำหน้าที่ในการรับรู้ภาษาอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ซึ่งทำหน้าที่แยกเป็น 2 ส่วน โดยมีกระบวนการทำงานที่เป็นอิสระแก่กันคือ สมองซีกซ้าย และสมองซีกขวา ซึ่งจะมีใยประสาทเชื่อมโยงให้สมองทั้ง 2 ส่วนสามารถรับรู้การทำงานซึ่งกันและกัน โดยมีประสาทส่วนกลางทำหน้าที่คล้ายสะพานเชื่อมโยงสมอง (Corpus Callosum) ทำหน้าที่รับ การถ่ายโอนความรู้และประสบการณ์ จากการทำงานของสมองทั้ง 2 ข้างนั้น

สมองซีกซ้ายทำหน้าที่รับรู้และสื่อความหมายทางภาษา เช่น การฟัง และการพูด โดย สามารถแยกแยะความคิดเชิงตรรกวิทยาได้ แยกแยะความเป็นเหตุเป็นผลได้ ส่วนสมองซีกขวา ทำหน้าที่ทางความคิด จินตนาการ การใช้ท่าทาง และการเคลื่อนไหวโดยไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อ ความหมาย

การทำงานของสมองทั้ง 2 ซีกหากสมดุลกันแล้ว การเชื่อมโยงการรับรู้เข้าประสาท ส่วนกลางจะมีประสิทธิภาพมาก การรับรู้ต่างๆจะคงทนในระยะยาวได้ เช่น การว่ายน้ำ การขับรถ เป็นต้น แต่หาก การทำงานของสมองมีการเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง การรับรู้ต่างๆจะเกิดเป็น ความทรงจำระยะสั้นๆเท่านั้น เช่น ใช้สมองซีกซ้ายข้างเดียวในการท่องคำศัพท์ หรือใช้สมองซีกขวา ข้างเดียวในการจินตนาการแต่งชาด การปฏิบัติ เป็นต้น

จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่า การเรียนรู้ที่ได้ผลนั้น จะต้องให้สมองทั้งสองส่วนทำงานประสาน สัมพันธ์กัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทั้งสี่ และปฏิบัติในการรับรู้บ่อย ครั้งเพื่อให้เกิดความจำระยะยาว และเกิดความคิดรวบยอด (Concept) ต่อข้อมูลที่ได้รับนั้น ซึ่งจะทำให้ สามารถนำความรู้หรือประสบการณ์มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับกระบวนการทางความคิดที่ใช้ในการเขียนนั้น ลอเรนซ์ (Lawrence. 1972 : 3 – 10) ได้อธิบายถึงกระบวนการทางความคิดที่ใช้กับการเขียนเพื่ออธิบายหรือแสดงความคิดเห็น (Expository Writing) โดยกล่าวว่ากระบวนการทางความคิดเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นใน เรื่องของการใช้สติปัญญา การใช้เหตุและผล ตลอดจนการที่ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็น ภาษาเขียนได้อย่างกระชับชัดเจน เขาได้กล่าวถึงหลักการของกระบวนการทางความคิดในการเขียนไว้ ดังนี้

1. หลักการทั่วไปของกระบวนการทางความคิดในการเขียนจะวางอยู่บนรากฐาน ของการสื่อความหมายของคำและความรู้ความเข้าใจ (Semantic and Cognitive) ดังนั้นจึงเน้น เกี่ยวกับระบบความหมาย ซึ่งเป็นระบบการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะได้รับ การฝึกความสามารถในการคิดแบบอุปนัย (Induction) ซึ่งเป็นวิธีการหาเหตุผลจากความรู้เฉพาะเพื่อ สรุปหลักการทั่วไป นักเรียนแสวงหาความรู้ได้จากการใช้ทักษะความรู้ความเข้าใจ ซึ่งเป็น

ประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีอยู่ก่อนแล้วมาใช้ในการค้นหาเหตุผลและแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนจะหาข้อมูลและคำศัพท์สำหรับใช้ในการเขียนตามที่ต้องการ โดยมีการตั้งคำถามและตอบคำถามจากข้อมูลเหล่านั้น นอกจากนี้จะทำการฝึกเขียนตั้งแต่ระดับที่ง่ายที่สุด คือให้นักเรียนลำดับข้อมูลให้ถูกต้อง ตามเหตุและผลจนกระทั่งพัฒนาถึงการฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้ตรรกวิทยาในการแก้ปัญหา โดยการระลึกได้โดยทันที (Active Recall) จากข้อมูลที่ได้รับ

2. เนื้อหาที่ใช้ในการเขียนเป็นข้อมูลที่ได้จากหัวข้อเรื่องที่นักเรียนสนใจ ซึ่งเป็นหัวข้อพื้นฐานทั่วไป เช่น การเมือง ประวัติศาสตร์ การขนส่ง การสื่อสาร เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป เป็นต้น

3. คำศัพท์ที่ใช้ควรเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ต่อการเขียนและใช้ในแบบฝึกที่ช่วยให้เด็กได้ทบทวนความรู้ และเชื่อมโยงความคิดในการใช้คำศัพท์เหล่านั้น

4. ใช้วิธีการทางตรรกวิทยาในการสร้างงานเขียน (The Logical Methods of Written Organization) เช่น การแยกแยะรายละเอียดของเนื้อความ การให้คำจำกัดความ เป็นต้น โดยฝึกให้นักเรียนเข้าใจความคิดรวบยอด ของเรื่องหรือเนื้อความโดยวิธีอุปนัย (Induction)

5. จัดเตรียมเนื้อหาที่นำมาใช้ในการเป็นแบบแผนการฝึกการเขียนตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคนและแต่ละระดับ ผู้สอนควรที่จะรับฟังคำตอบที่แตกต่างกันของนักเรียนและยอมรับใน ความสามารถเฉพาะบุคคล

6. นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนโดยการแสดงความคิดเห็นก่อนการเขียน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ จากนั้นจะมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนที่ร่างขึ้นก่อนการเขียนจริง

7. ในการสอนเขียนจะไม่เน้นวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ เพราะเนื้อความต่าง ๆ ดังเช่นเนื้อความเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางตรรกวิทยาจะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์อยู่แล้วในตัว นักเรียนจะได้รับความรู้ทางไวยากรณ์จากการฝึกเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

8. ผู้สอนจะให้กำลังใจผู้เรียนให้มีความพยายามในการเขียนและการฝึกความเร็วในการเขียนโดยการกำหนดเวลาและจำนวนคำที่เหมาะสม

9. การประเมินการเขียนของนักเรียน ผู้สอนไม่ควรเน้นการให้คะแนนจากการทดสอบการเขียนแต่เพียงอย่างเดียว ควรคำนึงถึงพัฒนาการในการเขียนของนักเรียนด้วย ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องมีเจตคติในทางบวก ที่สำคัญที่สุดคือผู้สอนจะต้องระลึกว่าการประเมินผลงานเขียนและการให้เกรดไม่ใช่จุดมุ่งหมายพื้นฐานในการเขียนในห้องเรียน แต่หมายถึงว่าทำอะไรที่จะสอนให้นักเรียนสามารถเขียนได้ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เชชเตอร์ และสเชชเตอร์ (Shechter and schecter. 1987 : 23 – 25) แห่ง Ontario Institute for Studies in Education ได้ทำการวิจัยโดยนำเอาบรรทัดฐานมาใช้สอนเพื่อสื่อนักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการอ่านและการเขียน โดยศึกษาจากนักเรียนต่างวัฒนธรรม จำนวน 30 คน ที่เรียนในห้องเรียนเดียวกันในระดับเกรด 5 ใช้เวลาในการสังเกตเชิงคุณลักษณะ (Ethnographic Observation) นักเรียนเหล่านี้เป็นเวลา 1 ปี โดยในขั้นแรกให้นักเรียนได้รับการสอนรูปแบบบรรทัดฐานจากการนำเสนอสื่อสารต่างๆ เช่น จากหนังสือจากห้องเรียนและห้องสมุด การชมวีดีโอทัศน์ การฟังเทป เป็นต้น เรื่องราวที่นำเสนอโดยผ่านสื่อเหล่านี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนิยายวิทยาศาสตร์และเรื่องจินตนาการซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ หลังจากนักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษาจากสื่อต่างๆเหล่านี้แล้ว จะให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันและระหว่างครูกับนักเรียน ให้นักเรียนแสดงเหตุผลว่าเรื่องราว ดังกล่าวมีความเป็นไปได้หรือไม่ได้ โดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดนั้น จากนั้นผู้วิจัยทำการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจเรื่องราวจากการสัมภาษณ์ และการเขียนเล่าเรื่องแสดงความคิดเห็นหลังจากให้นักเรียนอ่านเนื้อความบรรทัดฐานแล้ว ผลจากการศึกษาพบว่านักเรียนมีความเข้าใจภาษา และสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นอย่างดี

เคน ฮีแลนด์ (Ken Hyland. 1990) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลการสอนคำอธิบาย บรรทัดฐานที่มีต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์มากและส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียนมากทีเดียว

มาร์แชล (Marshall. 1991 : 3 – 13) ได้นำแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมาใช้ในการเขียนรายงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัย Papua New Guinea University of Technology ซึ่งกำลังเรียนสาขาวิทยาศาสตร์ นักศึกษาเหล่านี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ในการสอนภาษาเพื่อใช้สำหรับเขียนรายงานในวิชาวิทยาศาสตร์ จะมีโครงสร้างทางภาษาโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้ฝึกการใช้รูปแบบภาษา เพื่อให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดทางวิทยาศาสตร์ โดยการสื่อความคิดนั้นออกมาในรูปแบบของการเขียน รายงาน

จากงานวิจัยในต่างประเทศสรุปได้ว่า การสอนโดยนำเอาบรรทัดฐานและแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมาใช้ในการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษาในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยในประเทศ

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน - เขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่

ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน กับวิธีการสอนตามคู่มือ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบรรทัดฐาน มีความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตาม คู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษานั้น นักเรียนสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนแบบบรรทัดฐาน กับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบรรทัดฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีเจตคติต่อการเขียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จินตนา นกบุญ (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้วย

จากงานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่า การสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติมาจากคำว่า Attitude รากศัพท์มาจากคำว่า Aptus หมายถึง ทำที่ความรู้สึก ความคิดเห็นที่แสดงออกมาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เดิมใช้คำว่า ทศนคติ ต่อมาคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า เจตคติ ซึ่งมีความหมายสำคัญยิ่งต่อการเรียน เพราะเมื่อนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ครู โรงเรียน และเพื่อนๆ ก็ทำให้ใส่ใจต่อการเรียน เข้าใจบทเรียน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศให้ความหมายดังนี้

— กู๊ด (Good. 1959 : 48) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสภาพความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการเข้าหา หรือต่อต้านสภาพการบางอย่างของบุคคล หรือสิ่งใด ๆ เช่น รัก กลัว ต่อสิ่งนั้นๆ

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962 : 54) กล่าวว่า เจตคติเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่แนวความคิดหรือสภาพการณ์ในการเข้าหา หรือออกห่างเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองในครั้งต่อไปเมื่อพบสิ่งดังกล่าวนั้นอีก

ฮอร์นบี (Hornby. 1974 : 50) กล่าวว่า เจตคติหมายถึงท่าทีหรือความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึก การคิด และพฤติกรรม

อนาสตาซี (Anastasi. 1986 : 541) เจตคติหมายถึง ความโน้มเอียงที่แสดงออกว่าชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้นๆ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี เชื้อชาติ และสถาบันต่างๆ เป็นต้น

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 146) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นในทางสนับสนุนหรือโต้แย้งคัดค้านก็ได้ เจตคติสามารถแยกออกได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นพฤติกรรม หรือความรู้สึกทางด้านจิตใจที่มีต่อสิ่งเราใดสิ่งเราหนึ่งในทางสังคม

2. เจตคติเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเราหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งหมายถึงว่าบุคคลใดจะมีเจตคติอย่างไรต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ได้ บุคคลนั้นจะต้องเคยพบเห็นรู้อยู่ละเอียดย เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน

3. การแสดงออกของเจตคติหรือการตอบสนองสิ่งเราใดๆ จะเป็นไปในรูปของการสนับสนุนคล้ายตาม ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางบวก (Positive) หรือในรูปการโต้แย้งคัดค้าน ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางลบ (Negative) หรืออาจรู้สึกเฉยๆ (Neutral) ต่อสิ่งเรานั้น

สุวัฒน์ จันทรลอย (2527 : 45) กล่าวว่า เจตคติคือ การแสดงออกทางความรู้สึก ความคิด เห็น และท่าทางของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวก คือ เห็นด้วย ชอบ พอใจ หรือในทางลบ คือ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่พอใจ และเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสามารถสร้างสมและเปลี่ยนแปลงได้

ปราณี รามสูตร (2528 : 186) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความคิด ความเข้าใจ ความเห็น ความรู้สึก และความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์เป็นอย่างไรๆ ไป อันมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ บุคคลนั้นหรือเหตุการณ์นั้น

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2529 : 110) กล่าวว่า เจตคติหมายถึง สภาพการแสดงออกของจิตใจ ในการตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ

สรุปได้ว่าเจตคติหมายถึงการแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และท่าทีต่อ บุคคล สถานการณ์ และสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกหรือในทางลบ อันเป็นผลจากประสบการณ์ เจตคติจึงสามารถสร้างขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นการปลูกฝังเจตคติจึงมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของคนในลักษณะต่างๆ กัน

องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้แก่ เกรนช์และอีเกอร์ตัน (Krench and Egerton. 1962 : 139 – 140) แมคไกวร์ (McGuire. 1969 : 155 – 156) และประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 34) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ในลักษณะเดียวกันว่า เจตคติมียองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ด้านคือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา คือ ความรู้ ความคิด ความเข้าใจของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งบุคคลได้รับรู้ประสบการณ์ หรือข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆก่อน จึงจะสามารถกำหนดท่าที ความรู้สึกต่อสิ่งที่เรานั้นได้

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก คือความรู้สึกต่างๆ เช่น พอใจ ชอบ ไม่ชอบ ชื่นชม รังเกียจ เป็นต้น ซึ่งความรู้สึกทั้งหลายเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้โดยมีความรู้ ความคิด หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นๆของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนดในการประเมินสิ่งเร้าว่าเป็นที่น่าพอใจหรือไม่อย่างไร ซึ่งก็คือ ความรู้สึกในด้านบวก หรือด้านลบนั่นเอง

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม คือ แนวโน้มในทางปฏิบัติที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ในแง่บวกหรือลบเช่น การยอมรับไม่ยอมรับ เต็มใจทำไม่เต็มใจทำ เป็นต้น นั้นหมายถึง ถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสมก็จะเกิดการปฏิบัติหรือปฏิกิริยาตอบสนองไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น

อัลพอร์ท (Allport. 1969 : 272) ได้แยกเจตคติออกเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

1. ภาวะทางจิตใจและประสาท ซึ่งจะแสดงให้เห็นทางพฤติกรรม เช่น โกรธเกลียดรัก เป็นต้น

2. ความพร้อมที่จะตอบสนอง คือ เมื่อมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดก็พร้อมที่จะตอบสนองสิ่งนั้นตามลักษณะของเจตคติที่เกิดขึ้นเช่น ชอบวิชาศิลปะสมัครใจและต้องการที่จะเรียนหรือสนใจวิชาศิลปะอยู่เสมอ

3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นระบบ เกิดขึ้นเป็นกลุ่มและจัดระบบไว้แล้วในตัวเอง คือเมื่อเกิดเจตคติต่อสิ่งใดแล้วจะเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน และติดตามมาด้วยพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์ เช่น เมื่อโกรธหน้าจะบึ้ง

4. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ หมายความว่าประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างเจตคติได้ดี

5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก การแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ขึ้นอยู่กับเจตคติเป็นสำคัญ

เชดคัทท์ โฆวาลินท์ (2520 : 40) กล่าวว่า เจตคติมียองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. Cognitive Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้หรือความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า (Object) นั้น เพื่อเป็นเหตุผลในการที่จะสรุปรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินผลสิ่งเร้านั้นๆ

2. Feeling Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสำคัญกับสิ่งเร้าต่าง ๆ เป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลวอย่างไร

3. Action Tendency Component เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้านซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล

จากคำกล่าวของนักการศึกษาข้างต้นพอสรุปได้ว่า เจตคติมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา องค์ประกอบด้านความรู้สึก และองค์ประกอบด้านปฏิบัติ องค์ประกอบทั้งสามนี้มีความสัมพันธ์กันมากบางครั้งแยกไม่ออกอย่างเด็ดขาด เช่น ถ้าบุคคลไม่เคยประสบอุบัติเหตุรถยนต์ในการเดินทางไปต่าง ๆ ซึ่งแสดงว่า เขามีองค์ประกอบทางด้านปฏิบัติไปในทางบวกและมีแนวโน้มที่จะใช้รถยนต์ เป็นต้น

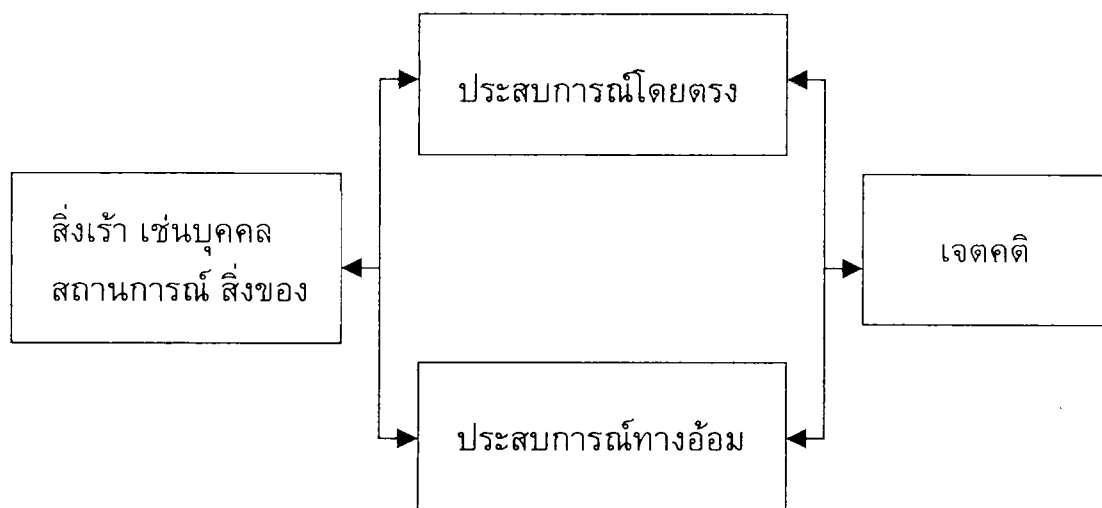
การก่อรูปเจตคติ

ฟอสเตอร์ (Foster. 1952) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับการก่อรูปของเจตคติว่า เกิดจากปัจจัย 2 ประการ ได้แก่

1. จากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะ เรื่องราวต่าง ๆ หรือสถานการณ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล จากการได้พบเห็นคุ้นเคย ซึ่งอาจถือได้ว่า ประสบการณ์โดยตรง จากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปภาพหรือได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ แต่ไม่ได้พบเห็นไม่ได้ทดลองกับของจริงด้วยตนเอง จึงถือว่าเป็นประสบการณ์โดยทางอ้อม และเนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลจะไม่มีเจตคติที่เขาไม่มีประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมเลย

2. ระบบค่านิยมและการตัดสินใจตามค่านิยม เนื่องจากกลุ่มแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและมาตรฐานเกี่ยวกับความดีความชอบไม่เหมือนกัน แต่ละคนจึงอาจมีเจตคติต่อสิ่งเดียวกัน แตกต่างกันได้ ดังนั้น การที่บุคคลใดจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือมีความรู้สึกว่าจะสิ่งใดถูกสิ่งใดผิดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่ ถ้าบุคคลหนึ่งบุคคลใดมีความพอใจในการได้มีประสบการณ์ต่อสิ่งนั้นถือได้ว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าตรงกันข้ามก็ถือว่ามี แนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

ฟอสเตอร์ (Foster) ได้เสนอภาพแสดงการก่อรูปเจตคติไว้ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 3 แสดงการก่อรูปของเจตคติ
(Foster : 1952)

แนวการสร้างและการพัฒนาเจตคติต่อการเรียน

ในการเรียนการสอนครูมีส่วนสำคัญที่สร้างและพัฒนาเจตคติตั้งที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ แนวความคิดดังนี้

อัลพอร์ต (Allport. 1969 : 418) กล่าวว่า การเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน นับว่ามีความสำคัญมากจึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องสร้างความสำเร็จในการเรียนให้เกิดแก่เด็ก

สุดใจ เหล่าสุนทร (2510 : 143 – 144) กล่าวถึงการเสริมสร้างเจตคติที่ดีขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ที่พึงพอใจ เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยการเพิ่มพูนในสิ่งใหม่ๆ หรือประสบการณ์ใหม่ๆ

ปราณี รามสูตร (2528 : 192 – 193) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของครูเกี่ยวกับการสร้างเจตคติที่ดีดังนี้

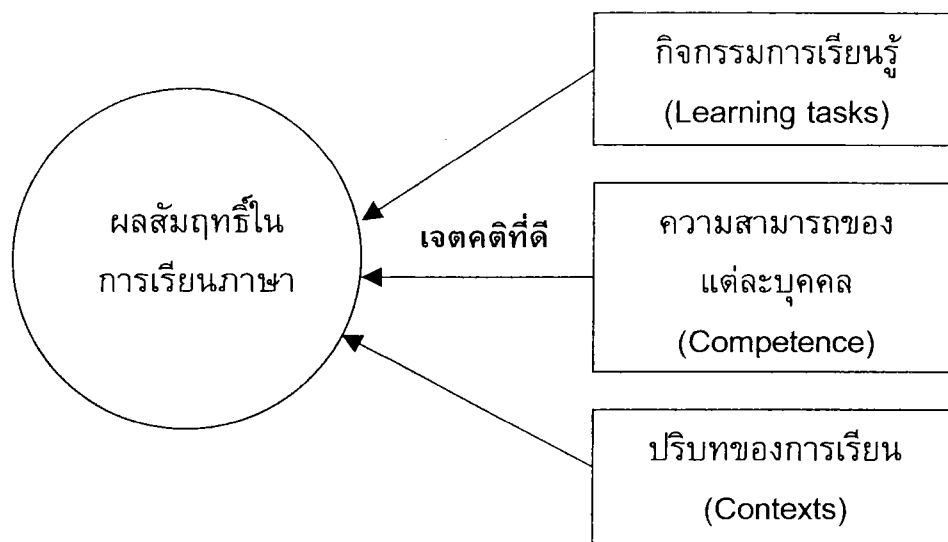
1. ให้ความรู้ความเข้าใจถูกต้องในสิ่งที่ครูต้องการให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในเรื่องนั้น
2. สร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดี โดยให้นักเรียนได้มีโอกาสคบเพื่อนที่ดี และเป็นบุคคลที่มีเจตคติในทางที่ถูกต้อง
3. ฝึกให้นักเรียนมีความคิดวิเคราะห์มีวิจารณญาณเลือกสิ่งที่ดีๆจากสื่อสารมวลชน
4. ผู้ปกครองและครูต้องร่วมมือกันจัดประสบการณ์ที่จะปลูกฝังเจตคติที่ดี และเป็นบุคคลที่มีเจตคติในทางที่ถูกต้อง

การเสริมสร้างเจตคติเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนซึ่งควรกระทำด้วยความระมัดระวัง รอบคอบ และควรเป็นไปด้วยความสมัครใจมิใช่การบังคับ หรือวางเงื่อนไข เพราะอาจจะทำให้เสียเวลาเปล่าด้วยเหตุนี้ ในการเรียนการสอนครูจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดเจตคติที่ดี

เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เจตคติเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษา ดังเช่นที่แครชเชน (Krashen. 1981) กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทางภาษาเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนไม่ขึ้นต่อกันและกันเนื่องจากผู้เรียนอาจมีความถนัดทางด้านภาษาต่ำแต่มีเจตคติที่ดี หรือมีความถนัด ทางด้านภาษาสูงแต่มีเจตคติในทางลบก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นเจตคติประเภทใดก็มีส่วนในการกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งสิ้น เพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่ประสงค์ที่จะเก่งเหมือนเจ้าของภาษา แต่เห็นว่าภาษา ต่างประเทศมีประโยชน์ในด้านต่างๆ เช่น ด้านการสื่อสาร ทำให้ได้รับความรู้ แนวคิดใหม่ๆ ในการดำเนินชีวิตซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ดังนั้นเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษย่อมมี ความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างแท้จริง

ออลเลอร์ และคนอื่นๆ (Oller and others. 1977) กล่าวว่า เจตคติเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นสิ่งสนับสนุน และสิ่งขัดขวางในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และยังได้เสนอรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 4 แสดงแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เกิดจากผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจและมองเห็นคุณค่าของภาษาต่างประเทศ ดังนั้น การจัดประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศที่เหมาะสม จะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษต่อไป

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติของบุคคลเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้แก่ การได้รับรู้ข้อมูลใหม่จากบุคคลอื่นหรือโดยผ่านจากสื่อมวลชนหรือโดยการได้รับจากประสบการณ์โดยตรง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบด้านความเข้าใจ ซึ่งมีผลทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เกี่ยวกับการเปลี่ยนเจตคตินี้ ลัตตา กิติวิภาค (2523 : 243 – 244) ได้กล่าวสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ดังนี้

1. ความสอดคล้องกันระหว่างความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกนั้นคือ เมื่อบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดบุคคลจะมีความคิดความเข้าใจในสิ่งนั้นในลักษณะดังกล่าวด้วย
2. ความสอดคล้องกันระหว่างความรู้สึก ความคิดความเข้าใจและพฤติกรรมเมื่อไรก็ตามที่บุคคลต้องการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด โดยที่การกระทำนั้นเขาไม่เชื่อถือว่าเขาจะยึดอัดใจเนื่องจากการกระทำนั้นไม่สอดคล้องกับความเชื่อของเขา ทำให้เกิดความขัดแย้ง บุคคลจึงพยายามทำอย่างใด อย่างหนึ่งเพื่อขจัดความขัดแย้ง
3. การถูกบังคับให้ยินยอมมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและอิทธิพลของกลุ่มที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก บุคคลอาจเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
5. การเสริมแรงและการลงโทษมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ถ้าได้รับการเสริมแรง บุคคลก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
6. การสื่อสารมวลชนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งข้อมูล การนำเสนอข้อมูล ลักษณะของข้อมูล และคุณสมบัติของผู้รับข้อมูล

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 233) ได้กล่าวถึงการสร้างหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติในด้าน การเรียนเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนดังนี้

1. การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน
 - 1.1 จัดสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจและสนุกสนาน
 - 1.2 ครูต้องเป็นแบบฉบับที่ดีทางด้านความคิด ความประพฤติ และการมีระเบียบวินัยด้านการเรียนรู้และสังคม
2. การเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน
 - 2.1 ให้การแนะแนวโดยชี้แนวทางปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ชี้ให้เห็นแนวโน้มที่จะตอบสนองในทางบวกต่อสิ่งที่ทำคุณประโยชน์ต่อตนเอง
 - 2.2 พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความถนัดและความต้องการของเด็กแต่ละคน เพื่อให้มีกำลังใจที่จะเรียนรู้มากกว่าที่จะใช้การลงโทษ

2.3 พยายามให้เด็กได้ลงมือกระทำเองและมีส่วนรับผิดชอบต่องานนั้นเช่น การให้นักเรียนค้นคว้าทดลองด้วยตนเอง เด็กจะเกิดความรู้ความเข้าใจต่อบทเรียนนั้น และเกิดความภาคภูมิใจ ทำให้เจตคติที่เคยมีต่อบทเรียนไม่ตึงเครียดและที่สุดเปลี่ยนเป็นเจตคติที่ดีได้

กล่าวได้ว่าเจตคติเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่และทำให้มีการเปลี่ยนแปลงได้ โดยใช้วิธีการต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เพื่อทำให้ผู้เรียนลดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนและเกิดเจตคติใหม่ที่ดีหรือที่พึงประสงค์ ซึ่งการเกิดพฤติกรรมที่มาจากความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจที่ดี จะนำไปสู่การกระทำในสิ่งที่พึงปรารถนา ทั้งนี้ถ้าครูพบนักเรียนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน ครูผู้สอนควรหาสาเหตุที่มาแล้วจึงหาทางแก้ไขให้ถูกวิธี เพื่อให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงเจตคติในทางที่ดีได้

ประโยชน์ของเจตคติ

ประโยชน์ของเจตคติ ประภา เพ็ญสุวรรณ (2526 : 5 – 6) ได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวโดยการจัดรูปหรือด้วยระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา
2. ช่วยให้มีการยอมรับตนเอง โดยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตนเอง
3. ช่วยในการปรับตัวให้กับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไปในนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ทำความพอใจหรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม
4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่า เจตคตินั้นนำความพอใจมาสู่บุคคลนั้น

จากคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าเจตคติเป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์ถ้าเกิดขึ้นในทางที่พึงประสงค์ เพราะช่วยทำให้บุคคลเข้าใจสภาพแวดล้อม ยอมรับตนเอง ปรับตนเองให้เข้ากับสังคม และมีความพึงพอใจในตนเอง จากประโยชน์ดังกล่าว ครูผู้สอนสามารถนำมาใช้กับนักเรียน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ดี อันจะเป็นผลให้เกิดประสิทธิผลในการเรียนที่ดีด้วย

หลักการวัดเจตคติ

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 147 – 148) ได้เสนอหลักการวัดเจตคติดังนี้ การวัดเจตคตินับว่า เป็นสิ่งที่มีความยุ่งยากพอสมควร เพราะ เป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคลซึ่ง เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกหรือ เป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตามเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็ยังสามารถวัดได้ ซึ่งต้องอาศัยหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น เกี่ยวกับเจตคติคือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือ เจตคติของบุคคลนั้น จะคงอยู่ช่วงหนึ่งนั้น คือ ความรู้สึกนึกคิด คนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกของคนเรานั้นมีความคงที่สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง เป็นการวัดแบบทางอ้อม

1.3 เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุน หรือ คัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณความคิด ความรู้สึกนั้นอีกด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคติ นอกจากจะกระทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากมาย ความเข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่างคือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัดมีสิ่งเร้า เช่นการกระทำเรื่องราวที่บุคคลแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับ สูง ต่ำ มาก น้อย

3. สิ่งเร้าที่นิยมนำไปใช้คือ ข้อความจิตเจตคติ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง ของการวัดเป็นพิเศษ ต้องพยายามให้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

มาตราวัดเจตคติ

มาตราวัดเจตคติที่นิยมใช้ในการวิจัยมีอยู่หลายชนิด ที่นิยมใช้ผู้มี 3 ชนิด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2538 : 106 – 108) ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน

2. วิธีของลิเคิร์ท

3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

สำหรับมาตราวัดเจตคติที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตราวัดเจตคติตามวิธีการของลิเคิร์ท ผู้คิดคือ Rensis Likert

การวัดเจตคติโดยวิธีลิเคิร์ทมีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเจตคติของใครที่มีต่อสิ่งใด

2. ให้ความหมายของเจตคติที่จะศึกษานั้นให้เด่นชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่ป็นข้อความทางเจตคติที่ต้องการวัดคืออะไร ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง เช่น จะวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็ต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่าควรถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเรื่องใดบ้าง

3. ทำการสร้างข้อความเจตคติให้ครอบคลุมลักษณะต่างๆที่วิเคราะห์ได้ จำนวนข้อความที่สร้างควรมีประมาณ 20 – 30 ข้อความ และให้มีจำนวนข้อความที่กล่าวถึงที่ต้องการในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) จำนวนมากต่อการที่เมื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพแล้วเหลือตามที่ต้องการ

4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งอาจทำได้โดยผู้สร้างข้อความเอง หรือนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้นๆตรวจสอบ

5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่ไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนจะบรรจุในมาตราวัดเจตคติ

มาตราวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท กำหนดช่วงความรู้สึกเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุลงในมาตราวัดประกอบด้วย ข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งในทางที่ดี(ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี(ทางลบ) โดยมีจำนวนพหุทุกกัน ข้อความเหล่านี้อาจมีประมาณ 18 – 20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนนการตอบแต่ละตัวเลือก กระทำภายหลังที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธี Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นที่นิยมใช้มากที่สุดกำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 (หรือ 4 3 2 1 0) สำหรับข้อความทางบวก 1 2 3 4 5 (หรือ 0 1 2 3 4) สำหรับข้อความทางลบ

วิธีวัดเจตคติของผู้เรียนจากข้อเสนอแนะจากนักวิจัยหลายท่านดังกล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าทุกวิธีล้วนแต่ให้ความเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และได้มีนักวิจัยหลายท่านที่ได้ทดลองนำไปใช้แล้วได้ผลเป็นอย่างดีในการนำเอาวิธีวัดเจตคติแบบใดไปใช้จึงจะได้ผลดีที่สุดย่อมขึ้นอยู่กับดุลยพินิจว่านำไปใช้วัดกับใคร ในสถานการณ์ใด ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน อย่างไรก็ตามการวัดเจตคติแบบลิเคิร์ท (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 183 – 186; พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 114) นับว่าเป็นวิธีหนึ่งที่ได้ผล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยในต่างประเทศ

แคทสตรา ทอลเลฟสัน และกิลเบิร์ต (Katstra, Tollefson and Gilbert. 1987) ได้ทำการวิจัยร่วมกันเรื่องผลของการประเมินผลในกลุ่มเพื่อนที่มีเจตคติต่อการเขียนและความคล่องในการเขียนของนักเรียนเกรด 9 ซึ่งกลุ่มผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า การให้เพื่อนประเมินผลงานของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นจะส่งผลให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและความคล่องในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ผลปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลงานนั้น มีเจตคติทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความคล่องในการเขียนนั้นประเมินโดยการนับจำนวนคำที่นักเรียนเขียน ปรากฏว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลงานมีจำนวนคำในการเขียนลดลง

งานวิจัยในประเทศ

สุเบดา ปาทาน (2529) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้ทำการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน โดยได้ทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการสอน การเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนการเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบท

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน กับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบวรรณฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถ ในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มี เจตคติต่อการเขียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ นักเรียนทั้งสองกลุ่มเลือกเรียนวิชาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (อ 061) ด้วยความสมัครใจและเมื่อทำการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองก็ได้เจตคติที่ค่อนข้างสูงอยู่แล้ว เมื่อทดลองครั้งหลังจึงไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าการสอนเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนเขียนในแต่ละวิธีทำให้นักเรียนมีเจตคติทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2544 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) จำนวน 3 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนในแต่ละห้องความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมจำนวนทั้งสิ้น 90 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2544 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากจากห้องเรียนกลุ่มประชากร 3 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง1ห้องเรียน และเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน เนื่องจากโรงเรียนนี้จัดชั้นเรียนแบบคละกันระหว่างเก่ง ปานกลาง และอ่อน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสอน 2 แบบคือ

1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยใช้การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน จำนวน 5 แผน

1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอนเขียนตามคู่มือครู กรมวิชาการ จำนวน 5 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความแบบแสดงความคิดเห็นจากรูปภาพที่กำหนดให้ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.2 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบ บรรทัดฐานที่ใช้สอนกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 ขอบข่ายเนื้อหาวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) แบบเรียน คู่มือครู และสื่อการสอน เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาของบทเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2. ศึกษารายละเอียดและเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) โดยคัดเลือกมาสอนจำนวน 5 เรื่อง ซึ่งพิจารณาจากสื่อต่างๆ และสิ่งพิมพ์ที่นักเรียนสามารถพบเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic materials) ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในด้านคำศัพท์สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่อยู่ในระดับเดียวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้ใช้ในโรงเรียน รวมทั้งมีความเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

3. ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522 : 157 – 172) หนังสือการสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม จากหนังสือการสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมของสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 14 – 17) และพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของเทพิน นิละภมร (2527 : 44 – 83)

4. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานจากหนังสือ ดังต่อไปนี้

- Teaching Factual Writing (A Genre - Based Approach ของ Michael Callaghan และ John Rothery.1988)

- Factual Writing : Exploring and Challenging Social Reality ของ J.R.Martin.1989

- Genres in Writing ของ Christie, Frances:1989

รวมทั้งศึกษาจากเอกสารงานวิจัย และจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดเนื้อหา และสร้างแผนการสอน

5. สร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการสอน 5 แผน ใช้เวลาทำการสอนแผนละ 4 คาบใน 1 สัปดาห์ คาบละ 50 นาที ใช้เวลารวม 20 คาบ เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นอรรถลักษณะประเภทความคิดเห็น (Exposition Genre)

ลักษณะของแผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานมีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบของเนื้อหาแบบการแสดงความเห็น (Modelling of Exposition)

1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบท)

1.1.1 ครูบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้

1.1.2 ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะแบบแสดงความคิดเห็น โดยครู และ นักเรียนร่วมกันอ่านเรื่องที่จัดไว้แล้ว และครูถามคำถามที่เป็นรายละเอียด ต่อจากนั้นครูแนะนำ เกี่ยวกับ รูปแบบภาษา ลักษณะการใช้ภาษา ความสำคัญ และประโยชน์ที่ได้รับจากรูปแบบอรรถ ลักษณะแบบ การแสดงความคิดเห็นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

1.1.3 ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่นๆ ซึ่งมีอรรถลักษณะเช่นเดียวกับที่ สอนเช่น ให้ นักเรียนไปคว้าในห้องสมุดหรือครูเตรียมมาให้ นักเรียนค้นคว้า

1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือ ลักษณะการเขียนของเรื่อง จะเป็นการวิเคราะห์เนื้อความร่วมกัน (จากข้อ 1.1) ระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไร บ้าง เช่น เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นจะประกอบด้วยเนื้อความเชิงแสดงความคิดเห็น ซึ่ง จะเริ่มด้วยบทนำ เข้าสู่เรื่องราวหรือเนื้อความที่เป็นเรื่องจริงของสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมใน บริบทของภาษา ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น เหตุผลโต้แย้ง และบทสรุปย้ำเน้นการแสดง ความคิดเห็น

1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษา คือ ภาษาที่ใช้แต่ละอรรถลักษณะ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น จะมีประโยคสนับสนุนหรือขยายความในแต่ละความคิด ใช้ สรรพนามบุรุษที่1 และ3 ในการกล่าวถึง มีคำแสดงเจตคติหรือความรู้สึกนึกคิด ใช้รูปประโยค Present simple tense ใช้ คำเชื่อมที่แสดงเหตุผลในการแสดงความคิดเห็น ขั้นตอนนี้ฝึกโดยการ ทำแบบฝึกหัดแบบ โคลซ (Cloze) ร่วมกันในแผนภูมิ (Chart)

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ (Joint Negotiation of Text)

2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถลักษณะเดิม

2.1.1 การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะในข้อ 1.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถภาษา

2.1.2 การค้นหา (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มี เนื้อความของอรรถภาษาเดิม)

2.1.3 การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้ว ให้ นักเรียนจดบันทึกลงไป)

2.1.4 การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับ เรื่องใหม่ที่จะเขียน)

2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันระหว่างนักเรียนและครูในอรรถลักษณะ ของภาษาเดียวกัน โดยครูถามให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียนร่าง (Draft) ลงในแผนภูมิ ร่วมกัน

ขั้นที่ 3 การสร้างเนื้อความใหม่ร่วมกันในกลุ่ม (Joint Construction of Text)

3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือในกลุ่มเกี่ยวกับการเขียน โดยมีครูเป็นฝ่ายแนะนำช่วยเหลือ

3.2 ให้นักเรียนเขียนร่างของเรื่องใหม่ลงในแผนภูมิของแต่ละกลุ่ม

3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกันเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.4 การใช้วรรณลักษณะอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากร่างของแต่ละกลุ่ม)

หลังจากที่เด็กมีความพร้อม มีความเข้าใจดีแล้ว ก็ให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนจริงโดยร่วมกันเขียนโครงเรื่องอย่างกว้างๆ ก่อน โดยการทำงานกลุ่ม มีครูคอยแนะนำ เป็นผู้ช่วยแล้วให้แต่ละกลุ่มนำผลงานของตนมาเสนอหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง ต่อจากนั้นให้แต่ละคนนำเรื่องของกลุ่มของตนไปเขียนเรื่องให้สมบูรณ์

3.5 ครูประเมินพัฒนาการเขียนวรรณลักษณะของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลงานที่สมบูรณ์แล้ว และครูแสดงผลงานของนักเรียน เช่น ติดผลงานบนป้ายประกาศ เก็บเข้าแฟ้มสะสมงาน เป็นต้น

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแผนการสอนทั้ง 5 แผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบแผน เพื่อพิจารณาในเรื่องความถูกต้องของเนื้อหา และความสอดคล้องของจุดประสงค์ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอน

2. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอน และกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำไปทดลองสอนจริง

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนเขียนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการสอน วิธีการจัดกิจกรรมและลำดับขั้นตอนการสอน โดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่างจากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ รายวิชาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2539 และสร้างแผนการสอนจำนวน 5 แผน เพื่อใช้สอนกลุ่มควบคุม โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ใน แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธีเช่น การตั้งคำถามการใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ การใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และสื่ออื่นๆที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียนและควรมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไรหลังจากเรียนแต่ละคาบแล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนคำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่างๆ และการสร้างสถานการณ์โดยการอธิบาย ชักถาม และให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรมเช่น การตั้งคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

นักเรียนเขียนเรื่องโดยนำความรู้เรื่องคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วโดยผ่านการทำกิจกรรมต่างๆข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชย และแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลโดยดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ครูกำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนแล้ว ให้นักเรียนเลือกหัวข้อไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู เมื่อครูตรวจแก้ไขแล้ว นักเรียนนำไปปรับปรุงเพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 10 (อ 016) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื้อหา ขอบข่ายคำศัพท์ สำนวน การใช้ภาษา จากหลักสูตรตำราเรียน คู่มือครู และหารูปภาพที่สอดคล้องกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับอรรถลักษณะทางภาษา ในแผนการสอน 5 แผน
2. ศึกษาเอกสารงานวิจัย และปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้เกี่ยวกับการสร้างข้อทดสอบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเป็นเรียงความจากรูปภาพที่กำหนดให้จำนวน 1 ฉบับ เพื่อวัดความสามารถในการเขียนตามเนื้อหาอรรถลักษณะทางภาษาประเภทความคิดเห็น (Exposition Genre) นำมาใช้ทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง (Pretest) และหลังการทดลอง (Posttest) การทดลอง ในการสอบแต่ละครั้งให้นักเรียนเขียนเรียงความตามคำสั่ง ใช้เวลาเขียนประมาณ 90 นาที จำนวน 60 - 80 คำ

วิธีการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา และความเหมาะสม
2. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจและเสนอแนะไว้ มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และเหมาะสมยิ่งขึ้น
3. นำแบบทดสอบที่แก้ไขถูกต้องแล้วไปใช้ทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 25 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำเรียงความของนักเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยผู้ตรวจ 3 คน ใช้การตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนของเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (1987 : 54 - 55)

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organization, well – planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมาย ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing : The reader can understand the overall writing)	5

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ 20 คะแนน มีเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

1. การลำดับความ 5 คะแนน
 - 1.1 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 1.2 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ 4 คะแนน
 - 1.3 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง 3 คะแนน
 - 1.4 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย 2 คะแนน
 - 1.5 ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน 1 คะแนน
 - 1.6 เนื้อเรื่องสับสน จับใจความไม่ได้ 0 คะแนน
2. ความคิด : ใจความชัดเจน และสื่อความหมาย 5 คะแนน
 - 2.1 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 2.2 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนใหญ่ 4 คะแนน
 - 2.3 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 3 คะแนน
 - 2.4 มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 2 คะแนน
 - 2.5 มีแนวความคิดไม่สื่อความหมาย 1 คะแนน
 - 2.6 ไม่มีแนวความคิด และไม่สื่อความหมาย 0 คะแนน
3. การใช้ภาษาในการเขียน การสะกดคำ 5 คะแนน
 - 3.1 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ 5 คะแนน
 - 3.2 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ 4 คะแนน
 - 3.3 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ 3 คะแนน
 - 3.4 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ 2 คะแนน

3.5	สื่อความหมายชัดเจน สะกิดคำผิดไม่เกิน 10 คำ	1 คะแนน
3.6	สื่อความหมายชัดเจน สะกิดคำผิดเกิน 10 คำ	0 คะแนน
4.	ความสมบูรณ์จากการเขียนบรรยายภาพ 5 คะแนน	
4.1	เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ โดยสื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน	5 คะแนน
4.2	เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ โดยสื่อความหมายชัดเจนมาก	4 คะแนน
4.3	เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ โดยสื่อความหมายชัดเจนพอใช้	3 คะแนน
4.4	เขียนเรื่องตรงประเด็นบางส่วนสอดคล้องกับภาพบางส่วน โดยสื่อความหมายยังไม่ค่อยชัดเจน	2 คะแนน
4.5	เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นแต่มีบางส่วนสอดคล้องกับภาพ และสื่อความหมายไม่ชัดเจน	1 คะแนน
4.6	เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นและไม่สอดคล้องกับภาพ ไม่สามารถสื่อความหมายได้	0 คะแนน

4. นำคะแนนจากแบบทดสอบมาแบ่งเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โดยใช้เทคนิค 25% ของนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมดมาหาค่าดัชนีความง่าย (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 199) โดยได้ค่าดัชนีความง่ายเท่ากับ .58 และหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตรดัชนีค่าอำนาจจำแนก (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 201) โดยได้ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ .44

5. นำคะแนนจากผู้ตรวจ 3 คน มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของเคนดัล (Kendall) (กานดา พูนลาภทวี. 2530 : 402) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องเท่ากับ .97

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามเจตคติจากหนังสือเทคนิคทางการวิจัยทางการศึกษาของล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538:179 – 191) วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2535 :114)

2. สร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการลิเคิร์ต (Likert) โดยผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของวิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : 162 – 164) และพรเพ็ญ พุ่มสะอาด (2543 : 107) และปรับข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งมีตัวเลือก 4 ระดับโดยตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

ก) แบบสอบถามที่เป็นข้อความเชิงนิมิต (Positive)

เห็นด้วยมากที่สุด	4	คะแนน
เห็นด้วยมาก	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1	คะแนน

ข) แบบสอบถามที่เป็นข้อความเชิงนิเสธ (Negative)

เห็นด้วยมากที่สุด	1	คะแนน
เห็นด้วยมาก	2	คะแนน
เห็นด้วยน้อย	3	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	4	คะแนน

วิธีหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาคุณภาพของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจแบบสอบถามหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและโครงสร้าง ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามวัดเจตคติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 118 คน เพื่อหาอำนาจจำแนกแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยการแจกแจงแบบ t (t - Distribution) แบ่งกลุ่มคะแนนสูง 25% และกลุ่มคะแนนต่ำ 25% แล้วนำคะแนนของแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มาทดสอบด้วยค่า t - test คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 4.45-10.06 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 185)

3. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษที่คัดเลือกไว้ ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัก ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ .89 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังแสดงในตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มควบคุม
R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
T_1	แทน	การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังการจัดกระทำการทดลอง
X	แทน	การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน
$\sim X$	แทน	การสอนเขียนตามคู่มือครู

2. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

2.1 การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้แผนการสอนกลุ่มละ 5 แผน สอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมจำนวน 20 คาบ โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้ง 2 กลุ่ม

2.2 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงจุดประสงค์ในการเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีการประเมินผลการเรียน

2.3 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

2.4 ดำเนินการทดลองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาที่เท่ากัน กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน และกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนเขียนตามคู่มือครูโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

2.5 ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ทำทดสอบก่อนการเรียน

2.6 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรม SPSS / PC+

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t – test แบบ Independent (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 173)

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87)

4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test แบบ dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

5.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

5.1.2 หาค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 63) ดังนี้

$$s^2 = \frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2	แทน	ความแปรปรวน
f	แทน	ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
x^2	แทน	คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
x	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
Σfx	แทน	ผลรวมทั้งหมดของความถี่คูณคะแนนแต่ละตัว
Σfx^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดของความถี่คูณคะแนนแต่ละตัว ยกกำลังสอง

5.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2.1 หาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบอัตนัย โดยใช้สูตรดัชนีค่าความง่าย (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 199)

$$P_E = \frac{S_U + S_L - (2NX_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P_E	แทน	ดัชนีค่าความง่าย
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

5.2.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษชนิดอัตนัย โดยใช้สูตรดัชนีค่าอำนาจจำแนก (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 201)

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน

N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

5.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้ตรวจ 3 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของเคนดัล (Kendall) (กานดา พูนลาภวี. 2530 : 402)

$$W = \frac{12 \sum D^2}{K^2 n (n^2 - 1)}$$

เมื่อ	W	แทน	สัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องของเคนดัล
	D	แทน	ผลต่างระหว่างผลรวมของอันดับของแต่ละคนกับค่าเฉลี่ยของผลรวมของอันดับที่
	K	แทน	จำนวนผู้จัดอันดับ
	n	แทน	จำนวนผู้ที่ถูกจัดอันดับ

5.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบแบบสอบถามวัดเจตคติในการเขียนภาษาอังกฤษ

5.3.1 หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามในแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t – test (ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามในแบบสอบถาม
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

5.3.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร α Coefficient ของ ครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

5.4 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

5.4.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Independent samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2535 : 173) เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left[\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1+n_2-2} \right] \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที
	$\bar{X}_1$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	$\bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มควบคุม
	df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระที่ใช้เปิดตารางค่าที

5.4.2 เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent samples (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87) เพื่อทดสอบสมมติฐานในข้อ 3, 4, 5 และ 6

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาการแจกแจงแบบที
	D	แทน	ผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
	df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระที่ใช้เปิดตารางค่าที่

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม
$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง
$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม
SD_1	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลอง
SD_2	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มควบคุม
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D$	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที (t-distribution)
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน
กลุ่มควบคุม	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตาม คู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน กับการสอนเขียนตามคู่มือครู

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลงผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples ได้ผลดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	t
กลุ่มทดลอง	30	15.90	1.79	5.53 **
กลุ่มควบคุม	30	13.33	1.81	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 แสดงว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนว
ทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลงผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples ได้ผลดังแสดงใน
ตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลัง
การทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	t
กลุ่มทดลอง	30	65.00	5.75	4.12**
กลุ่มควบคุม	30	59.13	5.27	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียน
กลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ได้ผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	10.43	3.33			
				172	1140	10.33**
หลังการทดลอง	30	15.90	1.79			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ได้ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	10.36	2.25	81	261	12.25**
หลังการทดลอง	30	13.33	1.81			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนว
ทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent
Samples ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและ
หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	50.07	8.67			
				449	9855	7.04**
หลังการทดลอง	30	65.00	5.75			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการ
ทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ได้ผลดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	SD	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	30	50.83	12.05			
				274	5568	3.31**
หลังการทดลอง	30	59.13	5.27			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู ซึ่งมีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้า และสรุปผลดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู หลังการทดลองแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู หลังการทดลองแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

6. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 3 ห้องเรียน รวมจำนวน 90 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากห้องเรียนกลุ่มประชากร 3 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน ดังนี้

1. กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน
2. กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนเขียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

3.1 แผนการสอนกลุ่มทดลอง โดยใช้การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ ใช้เวลาเรียน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุมผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกระบวนการสอน วิธีการจัดกิจกรรมและลำดับขั้นตอนการสอน จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ โดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเกี่ยวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 แผน ใช้เวลาเรียน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาค่าดัชนีความง่ายเท่ากับ .58 ดัชนีค่าอำนาจจำแนกได้เท่ากับ .44 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของเคนดัล (Kendall) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ .97

3.4 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการลิเคิร์ต (Likert) แบบสอบถามนี้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบหาคุณภาพโดยการหาค่า t อำนาจจำแนกของแต่ละข้อ ที่มีค่าระหว่าง 4.74-10.06 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

4. วิธีดำเนินการทดลอง

4.1 การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้แผนการสอนกลุ่มละ 5 แผน สอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมจำนวน 20 คาบ โดยใช้เนื้อหาเดียวกันทั้ง 2 กลุ่ม

4.2 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงจุดประสงค์ในการเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีการประเมินผลการเรียน

4.3 ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

4.4 ดำเนินการทดลองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน และระยะเวลาเท่ากัน กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน และกลุ่มควบคุมใช้ แผนการสอนเขียนตามคู่มือครู โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

4.5 ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Posttest) โดยการทดสอบกับนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกับที่ทำการทดสอบก่อนการเรียน

4.6 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test แบบ Independent Samples

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

6. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการ ทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎี การสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู จากผลการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้อภิปรายผล ตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตาม คู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของความสามารถใน การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่ง สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2524 : 134) วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : 94) และจินตนา นักบุญ (2536 : 113) ที่พบว่าความสามารถ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอน เขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษา อังกฤษตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานส่งผลให้ ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนสูงกว่า การสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐาน ในกลุ่มทดลองนั้นเน้นให้นัก เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของภาษาในลักษณะระบบความหมาย (Meaning System) และลักษณะของ ภาษาอย่างมีระเบียบแบบแผนโดยอาศัยหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบในการใช้ภาษาเพื่อการ สื่อเนื้อความจากบริบทภาษาที่เป็นเรื่องราวหรือเนื้อความที่เขียนเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงในสังคม หรือชุมชน หรือเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการเขียนตามแนวทฤษฎีนี้ จึงช่วย ให้นักเรียนเกิดแนวความคิดในการเขียนจากข้อมูลที่เป็นประสบการณ์หรือสิ่งใกล้ตัวหรือสิ่งที่อยู่ใน ความสนใจของนักเรียน เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจชนิดของเนื้อความจากอรรถลักษณะแบบการ แสดงความคิดเห็น ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการสื่อความหมายมีโครงสร้างของเนื้อความ รวมทั้ง การใช้ภาษาตามรูปแบบทางภาษาอย่างเป็นระบบจากการฟัง พูด อ่าน และแปลความหมาย ดีความ

ได้อย่างถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องการใช้ภาษา คำศัพท์และโครงสร้างของประโยคด้วยการศึกษา วิเคราะห์เนื้อความร่วมกัน ได้ร่วมกิจกรรมทางภาษาตามกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถตอบคำถาม แก้ปัญหา อธิบาย ให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นลำดับความได้ จนเกิดเป็นประสบการณ์ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเรื่องตามที่เรียนรู้มาแล้วได้อย่างถูกต้อง ตามรูปแบบและโครงสร้างของอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็นได้ ดังผลการทดลองที่ปรากฏให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

1.2 ลำดับขั้นตอนการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่อง มีเป้าหมายชัดเจนจนสามารถที่จะเรียบเรียงงานเขียนให้เป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ได้ โดยจัดกระบวนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นการให้รูปแบบของเนื้อความแบบการแสดงความคิดเห็น (Modelling of Exposition) นักเรียนได้ฟังพูด อ่านข้อความร่วมกัน ตอบคำถาม อภิปรายซักถามแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และแนวความคิดที่ได้จากการอ่าน ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ความรู้ที่หลากหลายจากการอธิบายความหมายตีความ จับใจความ สรุปความ นอกจากนั้นนักเรียนได้เรียนรู้ลักษณะของการใช้ภาษา โครงสร้างของเนื้อความโดยการวิเคราะห์ร่วมกัน การทำแผนภูมิ แบบฝึกหัดโคลซ ในการทำกิจกรรมร่วมกันทำให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งจากภาพรวมพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีความสุขสนุกสนานในการอภิปรายทำกิจกรรมร่วมกัน เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีในระหว่างกลุ่ม และเด็กได้แสดงความสามารถในการแสดงความคิดเห็นของตนเองในลักษณะการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากการสอนเขียนตามคู่มือครูของกลุ่มควบคุมที่เริ่มจากการนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูเป็นศูนย์กลาง ด้วยการตั้งคำถามจากรูปภาพ สถานการณ์ และสื่ออุปกรณ์ของครู ให้นักเรียนตอบคำถามเพื่อทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน สำหรับการเสนอบทเรียนใหม่ครูจะเป็นผู้สอน คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้อุปกรณ์ สถานการณ์โดยการอธิบาย ซักถาม ให้ตัวอย่าง ครอบงำแนวทางในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง ด้วยวิธีตั้งคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด ซึ่งจากภาพรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนเขียนตามคู่มือครูพบว่า นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นเป็นของตนเองหรือการแสดงออกด้านความคิดสร้างสรรค์เนื้อหาใหม่ เพราะนักเรียนได้รับการเรียนรู้และแนะนำจากครูในเรื่องคำศัพท์ เนื้อหา โครงสร้างไวยากรณ์ตามรูปแบบตัวอย่างที่ครูนำเสนอเป็นส่วนใหญ่ จึงมีโอกาสดแสดงปฏิสัมพันธ์ต่อกันน้อย นักเรียนไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นออกมา ทำให้บรรยากาศของการเรียนรู้เคร่งขรึมไม่สนุกสนานดังเช่นกลุ่มทดลอง และประสบการณ์ในการร่วม กิจกรรมที่ต่างกันนี้ ส่งผลให้เห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังที่ปรากฏใน ผลการทดลองที่กล่าวมาแล้ว

ในขั้นที่ 2 ของการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรทัดฐานของกลุ่มทดลองเป็นการตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความ (Joint Negotiation of Text) ซึ่งดำเนินการสอนโดยใช้เทคนิคกระบวนการต่างๆเพื่อเตรียมจะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันเช่น การสังเกต โดยครูถามคำถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถลักษณะการแสดงความคิดเห็นที่เรียนมาแล้วเพื่อฝึกความแม่นยำในการใช้

ภาษาตามอรรถลักษณะที่ถูกต้อง ใช้เทคนิคการค้นหาโดยให้นักเรียนหาเรื่องราวจากเนื้อความใหม่ที่มีอรรถลักษณะการแสดงความคิดเห็นที่ได้เรียนมาแล้ว และตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อความใหม่เช่นเดียวกับวิธีในขั้นที่ 1 เพื่อฝึกความสามารถและทดสอบความรู้ในเรื่องหลักการและแนวคิด ต่อจากนั้นให้นักเรียนจับบันทึกข้อความลงในสมุดบันทึกของนักเรียน หลังจากนั้นแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆละ 5 คน วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน แล้วครูร่วมกับนักเรียนสร้างเนื้อความใหม่ในอรรถลักษณะภาษาแบบแสดงความคิดเห็น โดยครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบคำถามร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และเขียนร่าง (Draft) ลงในแผนภูมิร่วมกัน จากการใช้กระบวนการสอนในขั้นที่ 2 แล้วนักเรียนกลุ่มนี้แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์และความรู้ความสามารถที่ได้รับจากการเรียนรู้ในทางที่ดีขึ้นกว่าขั้นตอนแรก กล่าวคือสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องตรงประเด็นมากขึ้น แสดงความคิดเห็นที่มีเหตุผลมีการโต้แย้ง และซักถามในสิ่งที่สงสัยหรือยังเข้าใจไม่แจ่มชัด การใช้ภาษาในการสื่อสารถูกต้อง แม่นยำขึ้น มีความคล่องในการใช้ภาษามากขึ้น ด้วยพฤติกรรมที่แสดงออกนี้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับของการเรียนรู้จากการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ด้วยการอ่านเนื้อเรื่อง แปลความหมาย ตอบคำถามจากเรื่อง และสรุปความแล้วครูอธิบาย สรุปหลักการใช้ภาษาจากสื่อเช่น บัตรคำ แถบประโยค แผนภูมิ และรูปภาพ โดยให้นักเรียนฝึกฟัง พูด อ่านออกเสียง ครูซักถามความเข้าใจแล้วทำแบบฝึกหัดการใช้ภาษาเพื่อทดสอบความแม่นยำในการใช้ภาษา จากการสอนขั้นตอนนี้พบว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่ค่อยแสดงความสามารถในการเรียนรู้จากประสบการณ์ จากพฤติกรรมที่แสดงออกในการตอบคำถามที่เป็นรายละเอียดของเนื้อความไม่ค่อยถูกต้อง ไม่ตรงประเด็นในเรื่องการใช้ภาษาในการสื่อความ การพูดประโยคไม่ค่อยคล่องนัก การใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามสถานการณ์ เด็กไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นอาจเนื่องมาจากไม่ได้ฝึกพูดบ่อยๆ ขาดความมั่นใจในตนเอง และไม่สามารถเรียบเรียงความคิดจากความรู้ที่เรียนได้ถูกต้อง ดังนั้นจึงส่งผลให้การเรียนรู้และพฤติกรรมของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน

ในขั้นที่ 3 ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานของนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นขั้นการสร้างเนื้อความอิสระ (Independent Construction of Text) ร่วมกัน โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันเกี่ยวกับการเขียนเรื่องใหม่ ซึ่งครูเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือบ้าง ครูให้นักเรียนเขียนร่างเรื่องใหม่ลงในแผนภูมิของแต่ละกลุ่มแล้วส่งตัวแทนกลุ่มมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ให้เพื่อนในชั้นร่วมกันอภิปรายแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำไปแก้ไขเพิ่มเติมข้อความจนสมบูรณ์ ต่อจากนั้นนำเสนอผลงานหน้าชั้นอีกครั้ง ให้เพื่อนในชั้นร่วมกันอภิปรายแก้ไขข้อบกพร่อง โดยมีครูชี้แนะเพิ่มเติมให้ถูกต้อง และให้แต่ละคนนำเรื่องของกลุ่มของตนเองไปเขียนต่อให้สมบูรณ์ จากนั้นนำส่งครูตรวจแล้วประเมินงานเขียนอรรถลักษณะของนักเรียนโดยพิจารณาผลงานที่สมบูรณ์ แล้วมาแสดงให้เห็นโดยติดผลงานบนแผ่นป้ายประกาศ และเก็บเข้าแฟ้มสะสมผลงานนักเรียน จากการทดลองสอนนักเรียนกลุ่มทดลองในขั้นตอนที่ 3 นี้พบว่านักเรียนสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา สามารถใช้คำ สำนวนได้เหมาะสมกับสถานการณ์ สามารถเขียนข้อความได้ตรงประเด็น ลำดับความคิดในการเขียนเรื่องได้ดีขึ้น สามารถสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ เขียนแสดงความคิดเห็นที่มีเหตุผลได้และมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนได้ดีขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมา

จากการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีอิสระในการคิด วางแผนที่จะเขียนเรื่องเอง ร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม โดยนำความรู้ ประสบการณ์จากการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 1-2 มาประยุกต์ใช้ และมีโอกาสอภิปรายแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของกลุ่มต่างๆซึ่งช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจมากขึ้นจากข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะของเพื่อนในกลุ่มและต่างกลุ่มรวมทั้งจากครูผู้สอน จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งต่างจากกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูด้วยการนำความรู้เรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ที่เรียนโดยผ่านการทำกิจกรรมต่างๆ มาเรียบเรียงเป็นงานเขียนส่งให้ครูตรวจผลงานนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งให้คำชมเชยนักเรียนที่เขียนได้ถูกต้อง หลังจากนั้นครูส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนโดยครูกำหนดหัวข้อเรื่องหลายหัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนมาแล้ว ให้นักเรียนเลือกหัวข้อไปเขียนเป็นการบ้านมาส่งครู ครูตรวจแก้ไขแล้วให้นักเรียนไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จากขั้นตอนการสอนตามคู่มือครูนี้พบว่านักเรียนบางส่วนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและไวยากรณ์ การใช้คำสำนวนง่ายๆไม่ซับซ้อน การลำดับข้อความและความคิดดีขึ้นบ้างเล็กน้อย การสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจบ้างในระดับพื้นฐาน นักเรียนบางคนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นได้บ้าง ในขณะที่นักเรียนบางคนเขียนข้อความวกวน เขียนแสดงความคิดซ้ำวนไปวนมา แต่ในภาพรวมส่วนใหญ่มีพัฒนาการดีขึ้นบ้างหลังการทดลองสอนแล้ว

1.3 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน เน้นการสอนที่ทำให้เด็กสามารถนำประสบการณ์เดิม (Schema) มาเชื่อมโยงกับเรื่องราวต่างๆในบริบทที่เรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้นักเรียนได้ใช้สมองทั้งด้านซ้ายและด้านขวาอย่างสมดุลและสัมพันธ์กัน ทำให้เกิดความจำระยะยาว โดยในทุกขั้นตอนของการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีนี้ นักเรียนจะต้องใช้สมองคิดตลอดเวลาตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ซึ่งครูเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนใช้สมองคิดถึงประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาใช้แก้ปัญหา ด้วยการตอบคำถามของครู ส่วนขั้นตอนที่ 2 ในการเขียนเรื่องร่วมกันนั้นนักเรียนได้ใช้สมองในการคิดวิเคราะห์ด้วยสมองด้านซ้าย และการสรุปความด้วยสมองด้านขวา และยังใช้สมองในการจดจำเรื่องราวและรูปแบบภาษาที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง จากการร่วมกิจกรรมและการปฏิบัติร่วมกันกับเพื่อนๆ และในขั้นตอนสุดท้ายเป็นการเขียนเนื้อความอิสระซึ่งนักเรียนได้ทำงานกลุ่ม ระดมสมองในการคิด วางแผนที่จะเขียนเรื่องใหม่ร่วมกัน โดยได้อภิปราย แสดงความคิดเห็น ทบทวนความรู้จากประสบการณ์เดิมทั้งหมดมาเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับความคิดเพื่อจะเขียนเรื่องขึ้นใหม่ จะเห็นว่าการสอนทั้ง 3 ขั้นตอนนั้นนักเรียนได้ใช้สมองด้านซ้ายและด้านขวาเกี่ยวโยงสัมพันธ์กันตลอดเวลา ด้วยการทำงานของสมองทั้งสองด้าน จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดในการใช้เหตุผล การแก้ปัญหาการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการจากประสบการณ์ที่ได้รับมาใช้ในการสร้างงานและพัฒนาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพดังเช่น งานวิจัยของโรเจอร์ สเปอร์รี (ภาสกร แจ่มจันทร์ เกษม. 2534 ; อ้างอิงจาก Asher. 1989 : 19 *Learning Another Language Through Actions*.) กล่าวถึงกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยสมองซีกซ้ายและซีกขวาว่า ถ้ามนุษย์ได้รับการฝึกให้ใช้สมองทั้งสองส่วนทำงานประสานสัมพันธ์กันแล้ว จะก่อให้เกิดความจำระยะยาว และ

เกิดเป็นพิมพ์เขียว (Blue print) ประทับย้าความทรงจำของผู้เรียน ซึ่งสามารถนำความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ได้ในภายหลัง

2. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองพบว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตาม คู่มือครูแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานเป็นการส่งเสริมนักเรียนให้เรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรม หลายรูปแบบตามขั้นตอนอย่างมีระบบ โดยเน้นให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันทั้ง 3 ขั้นตอนเริ่มตั้งแต่การให้รูปแบบทางภาษา ซึ่งให้นักเรียนได้อ่านและศึกษาเนื้อความร่วมกัน พูด ตอบคำถาม อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นการสร้างความสนใจในเนื้อความ การวิเคราะห์โครงสร้างและการใช้ภาษา รวมทั้งการพูดโต้ตอบแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ทำให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและกลุ่ม ในขั้นตอนที่ 2 เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันในการเตรียมเขียนเนื้อความใหม่จากการสังเกต การค้นหา การจดบันทึก และการอภิปราย ทำให้นักเรียนได้รับการกระตุ้นให้แสดงออกทางวาจา ความรู้สึกนึกคิด ความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในหัวข้อที่จะเขียนใหม่ เด็กได้มีโอกาสใช้สมองซีกซ้าย และซีกขวาอย่างสัมพันธ์กันจนเกิดความทรงจำระยะยาว นำไปสู่การพัฒนาการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพในขั้นตอนที่ 3 ซึ่งให้อิสระทางความคิดแก่นักเรียนในการเขียนแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่เรียนมาพัฒนาและสร้างคุณภาพในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง และปรากฏผลคะแนนที่สูงขึ้นทำให้เกิดความภาคภูมิใจในผลงานและส่งผลให้เกิดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งต่างกับการสอนเขียนตามคู่มือครูของนักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งมีผลการทดลองต่ำกว่ากลุ่มทดลอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้นำกิจกรรม ให้ความรู้ คำอธิบาย และกำหนดหัวข้อในการเขียน ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสัมพันธ์และสมดุลกัน ทำให้การเรียนรู้ได้รับการจดจำเพียงระยะเวลาสั้น ไม่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์และความรู้เดิมกับเรื่องที่จะเขียน และเด็กไม่มีอิสระในการคิดหัวข้อเรื่องเอง ทำให้การเรียนรู้ไม่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักเรียนซึ่งต้องใช้ความรู้และประสบการณ์หลายอย่างมาเชื่อมโยงความคิดเมื่อนักเรียนไม่สามารถเรียบเรียงความคิดเพื่อสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ทำให้การตัดสินผลงานไม่เป็นที่พอใจของนักเรียน จึงเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ชอบการเขียน ดังนั้นผลจากแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมจึงมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าของกลุ่มทดลอง

2.2 บรรยากาศในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน ส่งผลให้มี เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เนื่องจากการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอน

แบบบอรรถฐานเป็นการเรียนที่ผู้เรียนได้มีโอกาสผ่อนคลายความตึงเครียด ด้วยการจัดกิจกรรมหลายรูปแบบที่ไม่ใช่ฟังครูอธิบาย บรรยายเพียงอย่างเดียว แต่นักเรียนได้โต้ตอบ อภิปราย ชักถามครู ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน ซึ่งได้มีการประชุมวางแผนในการเขียนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน โดยครูผู้สอนให้การช่วยเหลือ แนะนำ ให้การเสริมแรงด้วยคำชมเชย ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น มีกำลังใจในการปฏิบัติงานส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามวัดเจตคติของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนตามคู่มือครูด้วยการรับความรู้จากครูเป็นผู้นำเสนอเนื้อหา บทเรียน กิจกรรมและการชี้แนะให้เด็กปฏิบัติ นักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ในการฟังบรรยาย อธิบาย และสรุปความ โดยครูเป็นผู้สอนมากกว่าที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เด็กไม่ได้รับอิสระในการแสดงความคิดเห็น และการวางแผนในการเขียน ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่น่าสนใจ บางครั้งทำให้อึดอัดและไม่ชอบ การเรียนที่เน้นกฎเกณฑ์และการใช้ภาษา เด็กไม่เกิดความกระตือรือร้นเพราะไม่ได้แสดงความสามารถของตนเองอย่างเด่นชัด และไม่ได้รับกำลังใจจากคำชมเชย จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ส่งผลจากแบบสอบถามวัดเจตคติของนักเรียนกลุ่มควบคุมต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบอรรถฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองปรากฏว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบอรรถฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ก่อนการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน แต่หลังจากการทดลองมีคะแนนสูงขึ้นทั้งสองกลุ่มและเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างสองกลุ่มแล้วพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ย ความสามารถในการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

4. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบอรรถฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จากผลการทดลองปรากฏว่า เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบอรรถฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจากผลการทดลองที่กล่าวมาแล้วจึงพอจะสรุปได้ว่า นักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบ

บรรณฐานมีความเห็นและเจตคติที่ดีต่อ การเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู

จากผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มแล้วพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และจากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกเห็นได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบบรรณฐาน มีความกระตือรือร้น มีความสุข สนุกสนานกับการเรียน และมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันดีขึ้น แสดงออกในด้านคุณธรรมมากขึ้น เช่น การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม การให้เกียรติยอมรับการแสดง ความคิดเห็นของผู้อื่น มีความคิดสร้างสรรค์ และกล้าแสดงออกในทางที่ดี รู้จักการทำงานเป็นกลุ่มแบบประชาธิปไตยดีขึ้น มีระเบียบวินัยมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาดีขึ้น มีระเบียบวินัย แต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสดแสดงออกทางความสามารถและความคิด ในความคิดเห็นของผู้วิจัยคิดว่า การทดลองครั้งนี้ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ แต่สิ่งที่พอใจมากที่สุดคือ พฤติกรรมของนักเรียนที่เปลี่ยนแปลงในทางที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และคาดว่าจะส่งผลให้เด็กประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตที่ดีในอนาคตต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1.1 ในการสอนเขียนภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดสำหรับนักเรียน ครูจะต้องวางแผนการสอนอย่างดี โดยเฉพาะเนื้อความที่จะใช้สอนจะต้องคัดเลือกบทเรียนที่เหมาะสมน่าสนใจ ทันสมัย เรื่องใกล้ตัว ซึ่งมีรูปแบบถูกต้องตามอรรถลักษณะและการใช้ภาษา เพื่อเป็นแบบอย่างทางภาษาที่ดีแก่นักเรียน นอกจากนี้กระบวนการสอนที่ดี มีสื่อ อุปกรณ์เหมาะสมกับบทเรียน กิจกรรมที่เข้าใจและการสร้างบรรยากาศของการเรียนแบบเป็นกันเองจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ มากขึ้น

1.2 การส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการเขียนจะต้องคำนึงถึงความสามารถด้านอื่น เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านเป็นทักษะสำคัญมากในการส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า ถ้านักเรียนได้อ่านศึกษาข้อความและเรื่องราวอย่างมากเท่าใดก็ยิ่งจะได้รับความรู้และประสบการณ์สะสมมากขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเขียนให้มีประสิทธิภาพ เพราะความรู้ที่ได้จากการอ่านจะช่วยให้เด็กมีความคิดกว้างไกล มีวิสัยทัศน์กว้างขึ้น สามารถลำดับความคิดเรียบเรียง ข้อความและสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจได้

1.3 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน ส่งผลดีต่อนักเรียนทั้งในด้านพัฒนาการเขียนและเจตคติต่อการเขียน ดังนั้นจึงควรเผยแพร่หรือจัดอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้สนใจทั่วไปในเรื่อง เทคนิค กระบวนการสอน การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสม การวัดและประเมินผล ตลอดจนกลวิธีต่างๆที่หลากหลาย เพื่อให้ครูผู้สอนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาการเรียนการสอนเขียนให้แก่เด็กนักเรียนในระดับต่างๆต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยทดลองโดยใช้แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานน่าจะเลือกอรรถลักษณะชนิดอื่นที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนบ้าง หรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เพราะนักเรียนจะสนใจกับสิ่งใกล้ตัวที่เกี่ยวข้องกับตนเองมากกว่าสิ่งไกลตัว เช่นอรรถลักษณะประเภทการโฆษณา (Advertisement), วิธีการ (Procedure), การรายงาน (Report) และอื่นๆ ตามความเหมาะสม

2.2 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน น่าจะทำการวิจัยทดลองกับการสอนเขียนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของนักเรียน เพราะนักเรียนจะเรียนรู้หรือเข้าใจภาษาและความหมายได้อย่างชัดเจนและลึกซึ้งกว่าภาษาอื่น รวมทั้งความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมทางภาษาอาจจะให้ผลดีต่อการพัฒนาการเขียนของนักเรียนมากขึ้น

2.3 ในการวิจัยทดลองโดยใช้การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับตัวแปรตามที่เป็นเจตคติต่อการเขียน น่าจะขยายเวลาในการทดลองมากขึ้น เพื่อพิจารณาว่าวิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานนี้จะเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษได้มากน้อยเพียงใด เพราะการเปลี่ยนแปลงเจตคติของนักเรียนต่อสิ่งใดก็ตามจะต้องใช้เวลาในการศึกษาพอสมควร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2538). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กานดา พูนลาภทวี. (2530). *สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- กระทรวงศึกษาธิการ.กรมวิชาการ. (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ. กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2540). *รายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษานักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540*. กรุงเทพฯ:สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำนักงานฯ.
- จินตนา นักบุญ. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู*. ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์. (2520). *การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษา และ จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เทพิน นิละภมร. (2527). *พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บ๋อง สว่างวโรส และเยาวภา พุกกะคุปต์. (2526, มิถุนายน-ตุลาคม). "การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย," *วารสารภาษาปริทัศน์* 7(42) : 62-67.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2529). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- บันลือ พุกกะวัน และดำรง ศิริเจริญ. (2532). *เทคนิคและประสบการณ์การเขียนตำราทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). *ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- (2526). *ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปราณี รามสูตร. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: เจริญกิจ.

- พรเพ็ญ พุ่มสะอาด. (2543). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน เจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยเทคนิคการสร้างผังโยงความสัมพันธ์ความหมาย*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2535). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. (2534). *การศึกษาความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre Based Approach) กับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดา กิติวิภาค. (2523). "พฤติกรรมทางสังคม," ใน *จิตวิทยาทั่วไป*. หน้า 243 – 244 กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2531). *หลักการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- . (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- . (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวิริยะสาส์น.
- . (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2535). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนวอรรถฐานกับวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ โสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. เอกสารประกอบคำบรรยาย. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2524) .*พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ.สำนักงานฯ.
- เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2534). *การเขียนสำหรับสื่อการสื่อสาร*.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2534). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุดใจ เหล่าสุนทร. (2510). "การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยม," ใน *เอกสารวิจัยส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ จันทรลอย. (2527). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพ การอ่านเร็วและเจตคติต่อการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุเบดา ปาทาน. (2529). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกกรรมประโยค และแบบฝึกท่ายบทเรียน*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2520). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์.
- Aboderin, yemi. (1986, January). "Integrating Reading and Writing," *English Teaching Forum*. 1(1) : 38 – 40.
- Allport, Gardon W. (1969)., "Attitude," in C. Machison ed. *Handbook of Social Psychology*. Massachusetts: Clark University Press, Wobreestor.
- Anastasi, Anne. (1986). *Psychological Testing*. New York: Macmillan Co..
- Arapoff, Nancy. (1967, June). "Writing: A Thinking Process," *TESOL Quarterly*. 1(6) : 33-39.
- (1972). "Writing: A Thinking Process," in *Teaching English as a Second Language*. P.199-219. 2nd ed. New York: McGraw-Hill.
- Broughton and others. (1980). *Teaching English as a Foreign Language*. London: Henley and Boston, Routledge & Kegan Paul.
- Byrne, Donn. (1982). *Teaching Writing Skills*. Singapore: Four Strong Printing Company.
- Callaghan, Michael and Joan Rothery. (1988). *Teaching Factual Writing*. Australia : Report of the DSP Literary Metropolitan East Region.
- Christie, Frances. (1986). "Writing in Schools: Generic Structures as ways of Meaning," in *Functional Approaches to Writing Research Perspectives*. London: Frances Pinter.
- (1987, November). "Factual Writing in the First Years of School," *Australian Journal of Reading*. 16(11) : 207-216.

- Christie, Frances. (1989). *Genre in Writing*. In Deakin University Writing in School Study Guide, Section 1. Geelong, Victoria: Deakin University Press.
- Finocchiaro, Mary. (1958). *Teaching English as a Second Language*. New York: Harper and Row.
- Foster, Charles R. (1952). *Psychology of Life Adjustment*. Chicago: American Technical Society.
- Good, Carter V. (1959). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill.
- Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan. (1985). *Language, Context and Text: Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective*. Victoria: Deakin University.
- Heaton, J.B. (1979). *Writing English Language Tests*. London: Longman Group.
- Hillgard, Ernest R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York: Harcourt Brace, World, Inc.
- Hornby, Albert Sydney. (1974). *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. London: The English Language Book Society and Oxford University Press.
- Hyland, Ken. (1990, June). "Effects of Genre Description in Argumentative Essay," *Research in the Teaching of English*. 23(3): 23 – 24.
- Jacobs, H.L. (1981). *Testing ESL Composition*. Rowley: Newbury House Publishers.
- Johnson, Keith and Keith Morrow. (1981). "Writing" in *Communication in the Classroom*. London: Longman Group.
- Katstra and others. (1987, January – February). "The Effect of Peer Evaluation and Attitude Toward Writing and Writing Fluency of Ninth Grade Students." In *Journal of Educational Research*. 14(1) : 16-20.
- Krashen, S.D. (1981). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. New York: Pergamon Press.
- Krench, David and Egerton L. Ballachey. (1962). "Individual in Society," *International Student*. ed. New York: McGraw Hill.
- Lado, Robert. (1961). *Language Teaching*. London: Longman Group.
- . (1977). *Language Teaching: A Scientific Approach*. New York: McGraw Hill Inc.
- Lawrence, Mary S. (1972). *Writing as a Thinking Process*. Michigan: The University of Michigan Press.
- Marshall, Stewart. (1991, May). "A Genre – Based Approach to the Teaching of Report Writing," *ESP Journal*. 10(3) : 3 – 13.
- Martin, J.R. (1989). *Factual Writing: Exploring and Challenging Social Reality*. New York: Oxford University Press.

- McCrimmon, James M. (1976). *Writing With a Purpose*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- McGuire, William J. (1969). "The Nature of Attitudes and Attitude Change," in *The Handbook of Social Psychology*. p. 155 – 156. Vol. 3. 2nd ed. by Gardner Lindzey, Massachusetts, Addison – Wesley.
- Michael Callaghan and Joan Rothery. (1988). *Teaching Factual Writing: A Genre – Based Approach*. Report of the DSP Literacy Project Metropolitan East Region.
- Morris, I. (1966). *The Art of Teaching English as a Living Language*. London: Macmillan Co.
- Oller, J. and others. (1977, March). "Attitude and Attained Proficiency in ESL: A Sociolinguistic Study of Mexican American in the Southwest," *TESOL Quarterly*. 11(3) : 173 – 183.
- Patty, Walter T., Dorothy C. Petty and Marjorie F. Becking. (1985). *Experiences in Language: Tools and Techniques for Language Arts Methods*. 4th ed. New York : Allyn and Bacon.
- Raimes, Ann. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.
- Rivers, Wilga M. (1972). *Teaching foreign Language Skills*. 5th ed. Chicago: The University of Chicago Press.
- Rattanaovich, Saowalak . (1987, November). *The Effects of Using Top – Level – Structure Instructional Modules and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Students*. Project Report for SEAMEO RELC Fellowship Grant. Singapore: SEAMEO Regional Language Center.
- Shechter, Myrian and Sandra R. Schechter. (1987). *Children's Acquisition of Literary Genre: Science Fiction Versus Fantasy*. Toronto: Ontario Institute for Studies in Education: Toronto Board of Education.
- Smith, Frank. (1990). *Writing and The Writer*. 5th ed. London: Biddles Co., Guildford and King's Lynn.
- Vallete, Rebecca. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jananovich.
- White, Ronald V. (1980). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

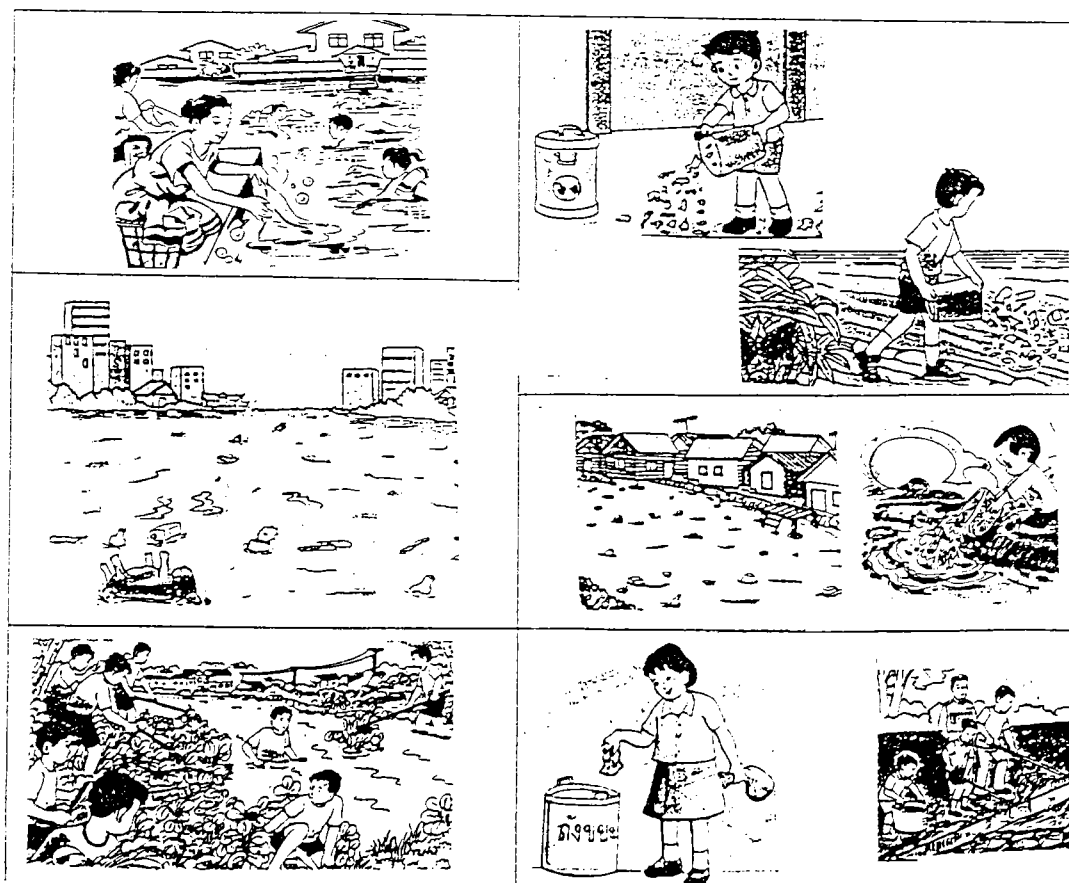
1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
3. ตัวอย่างแผนการสอน

WRITING ABILITY TEST

Level : Mathayom Suksa 3

Time : 90 minutes

- Direction :
1. Write a short composition about 60-80 words describing the given pictures on the topic "Our River."
 2. Give your own ideas writing what you think about the pictures for the following items:
 - the usefulness of the river
 - the problems and how to solve it or how to keep the river clean
 3. Total points 20 :
 - 5 points for your writing organization
 - 5 points for your clear and comprehensible idea
 - 5 points for your correct grammar and spelling, and
 - 5 points for comprehension (how well the reader understands your overall writing)

WRITING ABILITY TEST

Level : Mathayom Suksa 3

Time : 90 minutes

Name.....No.....

[illegible]

**แบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ในด้านคุณประโยชน์ ความสำคัญ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนแล้วตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด แต่อาจจะแตกต่างกันตามความคิดเห็นของแต่ละคน ดังนั้นขอให้นักเรียนตอบอย่างอิสระ คำตอบเหล่านี้จะเก็บเป็นความลับ และจะนำผลรวมไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่มีผลต่อการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียนแต่อย่างใด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วตอบให้ตรงกับระดับความรู้สึกของนักเรียนโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือดังนี้

ช่องเห็นด้วยมากที่สุด หมายถึงนักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ช่องเห็นด้วยมาก หมายถึงนักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่

ช่องเห็นด้วยน้อย หมายถึงนักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นเพียงเล็กน้อย เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนเป็นส่วนน้อย

ช่องเห็นด้วยน้อยที่สุด หมายถึงนักเรียนเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยมาก เพราะข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ขอขอบใจในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน

ผู้วิจัย

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
(0)	การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้มีโอกาสสอบชิงทุนได้				✓
(00)	การเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากขึ้น	✓			

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
1.	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารของนักเรียน.....				
2.	ข้าพเจ้ารู้สึกมีอิสระในชั่วโมงเรียนวิชาเขียนภาษาอังกฤษ.....				
3.	ข้าพเจ้าชอบวิธีการสอนเขียนภาษาอังกฤษของครูเพราะช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาการเขียนดีขึ้น.....				
4.	ข้าพเจ้าชอบเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพราะในชั่วโมงวิชาการเขียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ.....				
5.	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์เพราะฝึกให้นักเรียนวางแผน.....				
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในการร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษในชั่วโมงเรียน.....				
7.	ข้าพเจ้าชอบเนื้อหาของวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ.....				
8.	ข้าพเจ้าชอบชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษเพราะทำให้ข้าพเจ้าสามารถนำความรู้ในทักษะการฟัง พูด อ่าน มาใช้ให้เกิดประโยชน์.....				
9.	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้ในเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษ.....				
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อถึงชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษ.....				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
		เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด
11.	ข้าพเจ้าภูมิใจในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ.....				
12.	ข้าพเจ้าชอบให้มีการฝึกเขียนภาษาอังกฤษมากๆ.....				
13.	ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาความรู้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ.....				
14.	ข้าพเจ้าไม่ชอบการเขียนภาษาอังกฤษเพราะต้องใช้คำศัพท์ที่หลากหลาย.....				
15.	ถ้ามีอิสระในการเลือกเรียน ข้าพเจ้าจะไม่เลือกวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ.....				
16.	ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่านี้.....				
17.	การเขียนภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเครียด.....				
18.	ข้าพเจ้าไม่ชอบวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพราะมีกฎเกณฑ์มากและยุ่งยาก				
19.	การได้เรียนการเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจในการแสดงออก.....				
20.	การเขียนภาษาอังกฤษได้ทำให้ข้าพเจ้าภาคภูมิใจในตัวเอง.....				

Lesson Plan for Experimental Group

Course : English 10 (E 016)

Period : 1-4

Level : Mathayom Suksa III

Time: 200 minutes

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition genre text.
2. The students are able to write their own exposition genres.

Terminal Objectives :

1. The students are able to tell the details in the text by answering the questions.
2. The students are able to identify the main ideas of the text and the writer's purpose.
3. The students are able to correctly identify the schematic structure and the linguistic features of exposition genre.
4. The students are able to correctly discuss, and organise their own exposition genre with their own ideas by using the diagram.
5. Each student is able to write a new exposition genre text.

Content : The exposition genre text on the topic "Things You Can Do to Help the Environment"

Vocabulary :

environment	trouble	industries	polluting
lakes	true	in fact	pollution
burning	gasoline	sources	atmosphere
carbon monoxide	believe	causing	global
thins	ozone	layer	protects

rays	public	transportation	especially
efficient	speeding up	slowing down	energy
replace	bulbs	fluorescent	halogen
less	disposable	products	diapers
recycled	materials	aluminum	save
typical	special	low – flow	fix
leaky	faucets	increasing	decreasing

Grammar :

1. Simple Present Tense

- We use the simple present for things that happen in habits, in fact, now, again and again.

Structure : S. + V₁ (Present form)

Examples : - Our environment is in trouble.

- Showers use a lot of water.

2. Conditionals – type 1.

- The most common form of type 1 conditionals is
- If + Simple Present + S + will
- If + Simple Present + Imperative clause

Examples : - If you drive a car, drive at a steady speed.

- If she comes here, I'll go with her.

3. A Relative clauses

Who and which are relative pronouns. They can be used to join sentence they introduce is called a relative clause.

Examples :

I spoke to the boy who lives next door.

We live in the house which is on the left.

The relative clauses in the examples above 'identify' nouns. They tell us exactly which person or thing the speaker is talking about.

Sometimes relative clauses do not identify nouns. We use them to tell us more about the person or thing. We separate this 'non-identifying' part of the sentence with commas.

Examples :

Kate's brother, who is twenty-one, lives in Australia. (We know we are talking about Kate's brother. His age is additional information.)

Alex's holiday house, which is very small, is on an island. (We know Alex has a holiday house ; which is very small tells us more about it.)

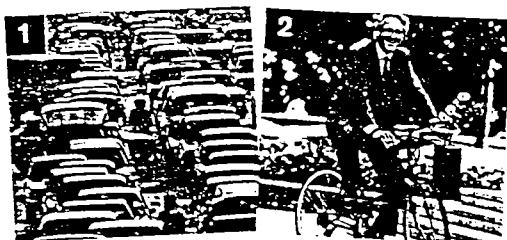
Teaching Activities :

1. The teacher orientates the students about objectives, learning processes and the evaluation of their studies.
2. The teacher stimulates the students by asking questions based on current affairs, such as the incidents reported in the newspapers or other things that they are interested in.
3. The teacher introduces the model of exposition genre to the students by displaying the text on an overhead projector using transparency so that it will be easy for learners to make or share comments about the text. The text is presented as follows :

Things You Can Do to Help the Environment

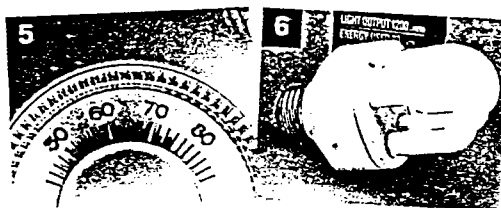
pollution in your country: ■ serious? ■ under control? ■ increasing? ■ decreasing?

Our environment is in trouble. People and industries are polluting the air, rivers, lakes, and seas. You may think that there's nothing you can do to help. That's not true. In fact, there are many things you can do to help the environment. Here are a few.

Cars

The burning of gasoline is one of the biggest sources of carbon monoxide (CO) in the atmosphere. Some people believe that CO is causing global warming. They think CO thins the ozone layer, which protects us from the sun's rays. So try to walk, bicycle, or use public transportation. And if you drive a car, drive at a steady speed – this is more efficient than speeding up and slowing down.

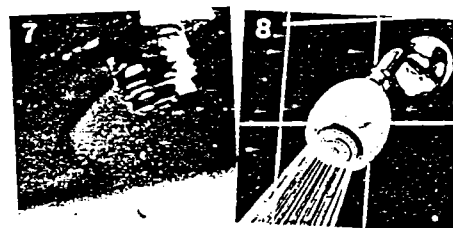
Energy

The biggest use of home energy is for heating and cooling homes. So turn the heat down, especially at night. Replace regular light bulbs with fluorescent or halogen bulbs, which use less energy.

Products

Don't use disposable products. In a single year, people in the United States use enough disposable diapers to reach to the moon and back seven times. If you use disposable products, use products made from recycled materials. Also, recycle whenever possible. Recycling one aluminum can saves enough energy to run a TV for three hours.

Water

Showers use a lot of water. In one week a typical American family uses as much water as a person drinks in three years! Buying a special "low-flow" shower head or taking shorter showers can cut this use in half. Also, fix any leaky faucets.

4. The teacher first reads the text to the students, and then has them read it aloud altogether.
5. The teacher uses some pictures to describe the text, asks the students about the context, and has them share their experience about the social function or the purpose of the text.
6. The teacher demonstrates to the students how the text achieves its purpose by introducing another copy of the same text with the stages of the genre clearly marked on the overhead transparency and then explains the function of each stage.
7. The teacher demonstrates the same text focusing on the linguistic features like :
 - The Simple Present Tense
 - Mainly logical conjunctions
 - Generic human and non-human participants
 - The material, relational and mental processes
8. The teacher checks the students' understanding about the schematic structures and the linguistic features of the exposition text by having them complete the missing words in the text on the overhead transparency.
9. The teacher and the students work together to produce a new exposition text. The first task is to choose the topic for writing.
10. The teacher divides the students into groups of 5, and has them work in groups to prepare for writing that can vary according to the topic. For example, they can get information or knowledge from observation, notetaking, reading, discussing, or common sense issues suggested by members of each group. Then they describe and list the points.
11. The teacher walks around the room to observe how all groups are working and encourages them by giving some suggestions.

12. The teacher brings the students together again to pool information on a blackboard. The information should be reasonable so that it can convince or persuade the readers to follow the arguments in the text. Then the teacher chooses one group to present points and write them on the board. After that, the teacher invites the rest to add more points that the former group skipped on the board.
13. The teacher combines all related points with numbers or arrows and transforms the information to appropriately demonstrate the meaning of the exposition genre.
14. The teacher asks the students some questions and gives comments that point to the stages of the genre.
15. The teacher transcribes the text on an overhead transparency so that the students can concentrate on the meaning they are formulating.
16. The teacher checks the text and corrects it, If there are any mistakes, copy the corrected text.
17. The teacher searches a new topic for individual writing and chooses for the topic as preparation for writing.
18. The teacher has each student write an exposition genre.

Teaching aids :

1. Exposition Text
2. Word cards or real things
3. Pictures of incidents
4. Charts or diagrams
5. Overhead transparencies and an overhead projector

Evaluation :

1. The teacher observes the students' attention while the latter participating in the class activities.
2. The teacher assesses the students' writing ability by checking their written tasks.

Lesson Plan for Control Group

Course : English 10 (E016)

Period : 1-4

Level : Mathayom Suksa III

Time: 200 minutes

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition text presented by the teacher.
2. The students are able to write their own exposition essay.

Terminal Objectives :

1. The students are able to correctly discuss, and answer question about the text.
2. The students are able to use correctly vocabulary and grammatical structures in the text.
3. Each student is able to write an essay on a topic chosen from the ones given by the teacher.

Content :

The exposition text on the topic "Thing You Can Do to Help the Environment"

Teaching Activities :

1. The teacher conducts the students to concentrate the lesson in various ways such as displaying pictures or real things, asking some questions about what they are going to study, and making situations.
2. The teacher tells the students the objectives of learning.
3. The teacher revises the vocabulary and grammatical structures that the students have studied in the last periods.
4. The teacher presents the exposition text including activities as follows ;
 - The students read the text aloud altogether.

- The teacher uses pictures to describe the text.
 - The teacher explains new vocabulary and structures by using word cards, charts or diagrams.
 - The students write down their notes.
5. The teacher explains strategies of writing a text such as the way to choose a topic, demonstrates main ideas and supporting details, and the information use to organize a text.
 6. The students write their own exposition text as in the following example.
 7. The teacher proofs the students' work, corrects their mistakes, and advises them to rewrite it.
 8. The teacher assesses the students' progress of writing ability by checking their work.
 9. The teacher offers other topics for another new text. The teacher has the students choose the topic they are interested in and produce their exposition text.

Teaching aids :

1. Exposition text
2. Picture of incidents
3. Word cards or real things
4. Charts or diagrams

Evaluation :

1. The teacher observe the students' attention while the latter participating in the class activities.
2. The teacher assesses the students' writing ability by checking their written tasks.

“Things You Can Do to Help the Environment”

Vocabulary :

environment	trouble	industries	polluting
lakes	true	in fact	pollution
burning	gasoline	sources	atmosphere
carbon monoxide	believe	causing	global
thins	ozone	layer	protects
rays	public	transportation	especially
efficient	speeding up	slowing down	energy
replace	bulbs	fluorescent	halogen
less	disposable	products	diapers
recycled	materials	aluminum	save
typical	special	low – flow	fix
leaky	faucets	increasing	decreasing

Grammar :

1. Simple Present Tense

- We use the simple present for things that happen in habits, in fact, now, again and again.

Structure : S. + V₁ (Present form)

Examples : - Our environment is in trouble.

- Showers use a lot of water.

2. Conditionals – type 1.

- The most common form of type 1 conditionals is
- If + Simple Present + S + will
- If + Simple Present + Imperative clause

Examples : - If you drive a car, drive at a steady speed.

- If she comes here, I'll go with her.

3. A Relative clauses

Who and which are relative pronouns. They can be used to join sentence they introduce is called a relative clause.

Examples :

I spoke to the boy who lives next door.

We live in the house which is on the left.

The relative clauses in the examples above 'identify' nouns. They tell us exactly which person or thing the speaker is talking about.

Sometimes relative clauses do not identify nouns. We use them to tell us more about the person or thing. We separate this 'non-identifying' part of the sentence with commas.

Examples :

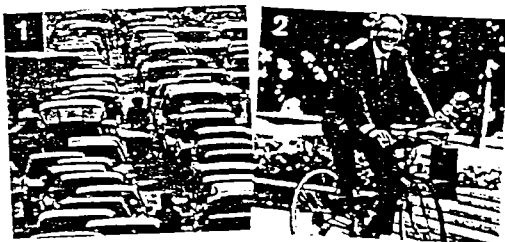
Kate's brother, who is twenty-one, lives in Australia. (We know we are talking about Kate's brother. His age is additional information.)

Alex's holiday house, which is very small, is on an island. (We know Alex has a holiday house ; which is very small tells us more about it.)

Things You Can Do to Help the Environment

pollution in your country: ■ serious? ■ under control? ■ increasing? ■ decreasing?

Our environment is in trouble. People and industries are polluting the air, rivers, lakes, and seas. You may think that there's nothing you can do to help. That's not true. In fact, there are many things you can do to help the environment. Here are a few.

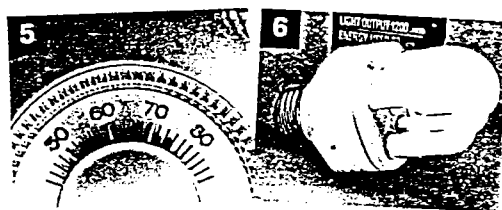
Cars

The burning of gasoline is one of the biggest sources of carbon monoxide (CO) in the atmosphere. Some people believe that CO is causing global warming. They think CO thins the ozone layer, which protects us from the sun's rays. So try to walk, bicycle, or use public transportation. And if you drive a car, drive at a steady speed – this is more efficient than speeding up and slowing down.

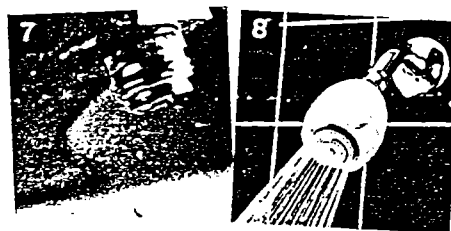
Products

Don't use disposable products. In a single year, people in the United States use enough disposable diapers to reach to the moon and back seven times. If you use disposable products, use products made from recycled materials. Also, recycle whenever possible. Recycling one aluminum can saves enough energy to run a TV for three hours.

Energy

The biggest use of home energy is for heating and cooling homes. So turn the heat down, especially at night. Replace regular light bulbs with fluorescent or halogen bulbs, which use less energy.

Water

Showers use a lot of water. In one week a typical American family uses as much water as a person drinks in three years! Buying a special "low-flow" shower head or taking shorter showers can cut this use in half. Also, fix any leaky faucets.

ภาคผนวก ข
ผลการทดลอง

1. คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
2. คะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 8 คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

คนที่	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)				คนที่	กลุ่มควบคุม (Control Group)			
	สอบก่อน	สอบหลัง	ผลต่าง	D^2		สอบก่อน	สอบหลัง	ผลต่าง	D^2
	TE_1	TE_2	D	D^2		TC_1	TC_2	D	D^2
1	14	18	4	16	1	12	15	3	9
2	12	16	4	16	2	14	16	2	4
3	12	18	6	36	3	10	13	3	9
4	8	16	8	64	4	12	13	1	1
5	8	13	5	25	5	8	10	2	4
6	9	14	5	25	6	9	13	4	16
7	12	18	6	36	7	8	11	3	9
8	10	13	3	9	8	11	12	1	1
9	2	18	16	256	9	8	13	5	25
10	2	11	9	81	10	8	12	4	16
11	9	16	7	49	11	8	13	5	25
12	8	12	4	16	12	10	12	2	4
13	12	16	4	16	13	9	11	2	4
14	13	16	3	9	14	8	12	4	16
15	4	16	12	144	15	10	12	2	4
16	13	17	4	16	16	8	13	5	25
17	14	16	2	4	17	10	12	2	4
18	14	17	3	9	18	9	12	3	9
19	11	17	6	36	19	10	14	4	16
20	12	16	4	16	20	15	16	1	1
21	12	17	5	25	21	12	14	2	4
22	12	16	4	16	22	13	16	3	9
23	10	17	7	49	23	10	14	4	16
24	13	16	3	9	24	12	15	3	9
25	16	18	2	4	25	10	12	2	4
26	10	16	6	36	26	14	16	2	4
27	10	16	6	36	27	12	13	1	1
28	12	17	5	25	28	16	18	2	4
29	11	16	5	25	29	12	14	2	4
30	8	14	6	36	30	11	13	2	4
$\Sigma D = 172 \quad \Sigma D^2 = 1140$					$\Sigma D = 81 \quad \Sigma D^2 = 261$				

ตาราง 9 คะแนนจากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

คนที่	กลุ่มทดลอง (Experimental Group)				คนที่	กลุ่มควบคุม (Control Group)			
	สอบก่อน	สอบหลัง	ผลต่าง	D^2		สอบก่อน	สอบหลัง	ผลต่าง	D^2
	TE_1	TE_2	D			TC_1	TC_2	D	
1	56	71	15	225	1	55	62	7	49
2	53	55	2	4	2	50	59	9	81
3	47	70	23	529	3	37	61	24	576
4	54	71	17	289	4	55	61	6	36
5	63	63	-	-	5	41	61	20	400
6	45	68	23	529	6	61	61	-	-
7	45	65	20	400	7	45	57	12	144
8	50	60	10	100	8	64	65	1	1
9	56	59	3	9	9	56	56	-	-
10	54	67	13	169	10	51	56	5	25
11	52	59	7	49	11	52	56	4	16
12	55	63	8	64	12	41	61	20	400
13	38	70	32	1024	13	39	49	10	100
14	48	57	9	81	14	55	61	6	36
15	64	69	5	25	15	48	55	7	49
16	38	69	31	961	16	62	66	4	16
17	62	67	5	25	17	63	63	-	-
18	59	59	-	-	18	65	65	-	-
19	61	69	8	64	19	58	60	2	4
20	58	61	3	9	20	29	60	31	961
21	36	65	29	841	21	62	67	5	25
22	40	65	25	625	22	32	54	22	484
23	41	67	26	676	23	63	68	5	25
24	40	61	21	441	24	24	57	33	1089
25	53	70	17	289	25	53	57	4	16
26	60	71	11	121	26	61	62	1	1
27	37	62	25	625	27	26	58	32	1024
28	52	76	24	576	28	61	61	-	-
29	47	51	4	16	29	60	61	1	1
30	38	71	33	1089	30	56	59	3	9
$\Sigma D = 449 \quad \Sigma D^2 = 9855$					$\Sigma D = 274 \quad \Sigma D^2 = 5568$				

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสมสมัย วิสูตรจิรา
วันเดือนปีเกิด	19 กรกฎาคม 2496
สถานที่เกิด	อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	85/22 ซอยศิริมงคล ถนนบางกรวย-ไทรน้อย ตำบลบางรักพัฒนา อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี 11110
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	หัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนแม่พระฟาติมา เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2513	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนแม่พระฟาติมา
	พ.ศ. 2515 มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ.5) จาก โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนเวนต์
พ.ศ. 2517	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จาก วิทยาลัยครูเพชรบุรี- วิทยาลัยการณ
พ.ศ. 2525	ครุศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) จาก วิทยาลัยครูสวนดุสิต
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกการมัธยมศึกษา สาขาการสอน- ภาษาอังกฤษ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ